

ועדה לפי סעיף 44(א) לפקודת הרופאים (נוסח חדש), התשל"ז-1976

כ"ו תמוז, תשע"ג
4 ביולי, 2013

בעניין:

ד"ר בועז לב, משנה למנכ"ל משרד הבריאות, באמצעות באת כוחו עו"ד יונתן ברג
לשכת התובעת הראשית, הלשכה המשפטית, משרד הבריאות, ירושלים

הקובל

- נגד -

ד"ר רקפת רודריגז ת.ז. [REDACTED] רופאה מורשה בעלת רישיון [REDACTED] באמצעות
בא כוחה עו"ד ערן קייזמן

הנקבלת

החלטה

1. הקובלנה

ביום 15.9.2010 הגיש ד"ר בועז לב, המשנה למנהל הכללי של משרד הבריאות, קובלנה נגד ד"ר
רקפת רודריגז ת.ז. [REDACTED] רופאה מורשה בעלת רישיון [REDACTED] (להלן- הנקבלת) מכוח האמור
בסעיף 41(1) ו-3(3) לפקודת הרופאים (נוסח חדש), התשל"ז-1976 (להלן- הפקודה), בגין התנהגות
שאינה הולמת רופא מורשה ורשלנות חמורה במילוי תפקידה, וזאת בקשר לטיפול במר [REDACTED].

2. הוועדה

שר הבריאות מינה אותנו כוועדה שתדון בקובלנה (להלן- הוועדה). יו"ר הוועדה, פרופ' טיבריו
עזרי, מונה לאחר הדיון הראשון בראשות פרופ' זיק מישל, ולאחר שניתנו שתי החלטות ביניים
כמפורט להלן בהרכב המקורי של הוועדה שבו חברים נוסף ליו"ר פרופ' עמר בונה ועו"ד עירית
אלטשולר.

הוועדה קיימה 8 דיונים בימים 3.4.11, 7.8.11, 17.11.11, 9.1.12, 19.8.12, 9.9.12, 28.1.13 ו-14.4.13, ובהם הופיעו מטעם הקובל עוה"ד יונתן ברג ומטעם הנקבלת עוה"ד ערן קייזמן. בחלק
מהדיונים נכח עו"ד דן שניט המייצג את המתלונן מר [REDACTED], וכן עו"ד שרם, בא
כוחה של ד"ר רודריגז בהליכים אזרחיים. עו"ד קייזמן הסכים לנוכחותם, בתנאי שלא יתערבו
בהליכים.

לאחר הדיון הראשון, ביום 3.5.11, נתנה הועדה החלטה בבקשת הנקבלת ליתן צו לעניין דוגמת כתב ידו של המתלונן, וביום 16.5.11 נתנה החלטה בבקשת הנקבלת למחוק את הקובלנה נגדה על הסף בשל טענת הגנה מן הצדק. שתי הבקשות נדחו.

3. האירועים ברקע הקובלנה

ברקע הקובלנה עומדת מערכת היחסים בין הנקבלת, רופאה בעל תואר מומחה בפסיכיאטריה, לבין מר [REDACTED] (להלן - המתלונן), שהגיע לנקבלת להמשך טיפול פסיכיאטרי לאחר שחרורו מאשפוז יום (אשפוז עקב נסיון אובדני ושימוש בסמים) שנמשך כשנתיים וחצי בבית החולים הפסיכיאטרי אברבנאל, כשבסיכום המחלה אבחנה של סכיזופרניה פארנויאידית.

על פי כתב הקובלנה, במהלך הפגישה הראשונה ביום 1.10.06 נתנה הנקבלת למתלונן כדור מסוג ריטלין ומרשם לריטלין ללא הכרות מספיקה עמו וגם החליטה להפסיק לו את התרופות נוגדות הפסיכוזה, ובפגישה השניה ביום 3.10.06 נוצר ביניהם קשר גופני כשהנקבלת עשתה למתלונן עיסוי. באותו שבוע, לפי כתב הקובלנה, נערכו 5 פגישות נוספות במהלכן החלה הנקבלת לחשוף בפני המתלונן את בעיותיה האישיות. מכאן ולהבא, ולאחר שהמתלונן ביקש להפחית את כמות הפגישות בשל עלותן הגבוהה, הציעה הנקבלת שטיפול אחד יהיה על חשבונה והטיפול העוקב על חשבון המתלונן, התקיימו בין השניים פגישות רבות ללא תשלום, כשהפגישות נקבעו בדרך כלל לסוף היום, וכן נערכו ביניהם שיחות טלפון ארוכות בשעות הלילה המאוחרות.

על פי כתב הקובלנה, כשבועיים לאחר תחילת הטיפולים עבר הקשר בין הנקבלת למתלונן לפסים אישיים ואינטימיים שכללו קיום יחסי מין במרפאה, שהות של המתלונן שעות רבות בביתה של הנקבלת, ובהמשך מעבר ללינה בביתה ומעורבות בחיי המשפחה שכללה סיוע בעבודות הבית ושמירה וליווי ילדיה הקטינים של הנקבלת ונסיעות משותפות, עד שהמתלונן עבר להתגורר בביתה של הנקבלת. מערכת היחסים, אליבא דכתב הקובלנה, כללה בין היתר נטילת סמים שונים בכמויות גדולות (סמים מסוג MDMA, קנביס, ריטלין ואלכוהול), אספקת מרשמים של ריטלין למתלונן, מתן אפשרות למתלונן לרשום מרשמים שונים לתרופות כגון ריטלין בשם הנקבלת על שם מטופלים שונים, מתן אפשרות למתלונן להכנס לחדר הטיפולים בזמן טיפולים של מטופלים אחרים והצגתו כ"מתמחה רפואי". בהמשך, בחודש אפריל 2007 במהלך טיול למצפה רמון, עזבה הנקבלת את המתלונן לבדו בשולי הכביש כשהוא במצב פסיכוטי פרנואידי מבלי לדווח לגורם כלשהו על מצבו, שבו ביצע המתלונן ניסיון אובדני.

לאחר מכן חזר המתלונן להתגורר עם משפחתו, ושלשה חדשים לאחר מכן כתבה הנקבלת חוות דעת על מצבו הנפשי של המתלונן (נספח א' לקובלנה) לצורך הליך פלילי שהתקיים נגד המתלונן, ובה ציינה כי המתלונן ומשפחתו מוכרים לה חצי שנה, ובה איבחנה את מצבו כסובל מסכיזופרניה פרנואידית והתמכרות לסמים, מקבל תרופות אנטי פסיכוטיות ונמצא במסגרת טיפול אמבולטורי במרכז הקהילתי לבריאות הנפש ביפו, וזאת כאשר לפי הקובלנה היה רק בטיפול. בחוות הדעת לא צויין הקשר האישי של הנקבלת עם המתלונן. חוות דעת זו מוזכרת בין מסמכים אחרים בחוות דעת של מנהלת היחידה הפסיכיאטרית בבית החולים אברבנאל (נספח ב' לקובלנה), אליה נשלח להסתכלות.

בגין התנהלות זו המיוחסת לנקבלת הוגשה נגדה הקובלנה בשל התנהגות שאינה הולמת רופא מורשה ורשלנות חמורה במילוי תפקידה בכך ש:

- א. קיימה מערכת יחסים אישיים ומיניים עם המתלונן שהיה מטופל שהגיע אליה לצורך טיפול;
- ב. נתנה למתלונן ריטלין ובכמויות מעבר למקובל ושידלה אותו להשתמש עמה בסמים שונים כולל MDMA למרות היותו מכור לסמים בעבר;
- ג. שידלה את המתלונן לרשום מרשמים כוזבים בכמויות גדולות לסמים מסוכנים על שם מטופלים אחרים ללא ידיעתם;
- ד. אפשרה למתלונן להצטרף לדיונים ולטיפולים של מטופלים אחרים תוך הצגת מצג כוזב לגבי זהותו תוך הפרת חובת הסודיות הרפואית של המטופלים ותוך פגיעה רגשית במתלונן;
- ה. הכינה חוות דעת פסיכיאטרית כוזבת לצורך הליך פלילי;
- ו. עזבה את המתלונן בשולי הכביש במצב פסיכוטי פרנואידי ולא דאגה לדווח לגוף נוסף שיטפל בו.

4.1. כפי שצויין לעיל, בתחילת הדיון בתיק זה, הוגשו מטעם הנקבלת שתי בקשות: הבקשה הראשונה היתה למחוק את הקובלנה נגדה על הסף בשל טענת הגנה מן הצדק וזאת בהתבסס בעיקר על טענת השתק, משום שהתקיים הליך משמעותי נגדה במסגרת הלשכה לאתיקה של ההסתדרות הרפואית בישראל. בהליך זה החליטה ועדת ברור כי "מערכת היחסים האינטימית" בין הנקבלת למתלונן נרקמה "עקב הכרות הנלווה את המתלונן כמטופל שלה לכל דבר ועניין" בעקבות פגישתם הראשונה שהיתה "פגישה טיפולית לכל דבר ועניין" וכי "מערכת יחסים אינטימית זו התפתחה ביניהם תוך כדי יחסי המטפל- מטופל ששררו ביניהם". לדעת הועדה "מערכת יחסים טיפולית שררה גם שררה בין השניים בטרם החלה מערכת היחסים האינטימית ביניהם, וכי זו שימשה כבסיס להתפתחות מערכת היחסים האינטימית ביניהם". לפיכך מצאה כי הנקבלת הפרה את כללי האתיקה המחייבים אותה כרופאה, והטילו עליה עונש של השעיה לשנה; הבקשה השנייה היתה ליתן צו לעניין דוגמת כתב ידו של המתלונן, בשל כך שלנקבלת חשד כבד כי מרשמים בהם השתמש המתלונן לרכישת תרופות נרשמו על ידו. כאמור לעיל שתי הבקשות נדחו.

בתגובתו לקובלנה בתום הדיון הראשון הכחיש עו"ד קייזמן את כל העובדות בקובלנה למעט סעיף 1, ולגבי סעיף 11 - אישר כי הנקבלת כתבה ביום 2.7.2007 חוות דעת על מצבו של המתלונן בכפוף לכך שהמתלונן לא היה מטופל שלה, וכאשר האמור בסעיף 12 הוא לדבריו נכון באופן עקרוני, חוות הדעת (של ד"ר שילד, נספח ב' לקובלנה) הסתמכה על חוות הדעת של הנקבלת, אך מדובר בעניין טכני. לדבריו הטענה כי המתלונן לא היה מטופל של הנקבלת היא טענת ההגנה הבסיסית, והנקבלת מכחישה מכל וכל קיום קשר טיפולי בינה לבין המתלונן.

4.2. מטעם הקובל העידו 6 עדים והוגשו 30 מוצגים. עדי הקובל היו המתלונן, ד"ר קלרה שילד מבית החולים אברבנאל שכתבה את חוות הדעת הרפואית נספח ב' לקובלנה שהוגשה לבית המשפט בהליך הפלילי נגד המתלונן, עו"ד אביטל גואר שעבדה במשרד עו"ד קואל אשר ייצג את המתלונן בהליך הפלילי ועמד בקשר עם הנקבלת בעניין חוות דעתה (נספח א' לקובלנה), אחיו של המתלונן, [REDACTED] אביו של המתלונן, ופרופ' אליעזר ויצטום, מומחה בפסיכיאטריה שנתן חוות דעת לגבי מצבו הנפשי של המתלונן על פי בקשת ב"כ המתלונן בתלונות השונות נגד הנקבלת.

מטעם הנקבלת העידו 2 עדים והוגשו 14 מוצגים. עדי הנקבלת היו הנקבלת עצמה, ופרופ' יחיאל בר אילן, מומחה ברפואה פנימית העוסק בתחום האתיקה הרפואית, שנתן חוות דעת בעניין התלונות נגד הנקבלת על פי בקשת בא כוחה.

עדי הקובל

4.3. העד הראשון מטעם הקובל היה המתלונן, מר [REDACTED], שעדותו הארוכה והמפורטת התפרשה על פני שני דיונים שלמים, ובמהלכה הוגשו 21 מוצגים מטעם הקובל ו- 10 מוצגים מטעם הנקבלת.

העד החל את עדותו בספרו כי בשנת 2000 ברח מן הארץ בשל מעשים פליליים, ולאחר ששהה 3 שנים בארה"ב, תקופה בה לקח סמים, אמפיטמינים ותרופות ואף ניסה להתאבד, הוחזר על ידי משפחתו לישראל, שבה בסופו של דבר היה כשנתיים וחצי באשפוז יום בבית החולים הפסיכיאטרי אברבנאל. לאחר שחרורו מן האשפוז (18.5.2006), כשלבדבריו - כדי להשתחרר עליו היה להראות שהוא ממשיך בטיפול במקום אחר, פנה המתלונן להמשך טיפול אצל הנקבלת, ששמה הוא אחד מתוך שני שמות שנמסרו לו בבית החולים. לטענתו הגיע לנקבלת (שהקליניקה שלה בביתה) לטיפול ראשון ביום 1.10.2006 (לאחר שקבעו פגישה לסוף ספטמבר שנדחתה על ידי הנקבלת), וכבר בביקור הראשון, אחרי עשר- חמש עשרה דקות נתנה לו כדור ריטלין אחרי שסיפר לה שהיה רגיל לתרופות ואמפיטמינים

בארה"ב, ולאחר שסיפר לה על עברו ומסר לה מסמכים רפואיים נתנה לו את המרשם ת/4 ומרשם לריטלין והמשיכה לתת לו מרשמים כאלה לאורך הכרותם כפי שעולה מצילומי מרשמים בין החודשים אוקטובר 2006 עד סוף מאי 2007 שהוגשו (מוצגים ת/5-10).

לדבריו שילם עבור הביקורים סך של 400 ₪, ולאחר הטיפול השלישי או הרביעי, לאור קשייו לשלם בכל פעם את התשלום לעיל, הציעה הנקבלת כי ישלם רק עבור כל טיפול אחד מתוך שניים, עד שהגיעו לפעמיים- שלוש פגישות בשבוע.

לדברי העד היתה בינו לבין הנקבלת כימיה מצויינת, ומשיחות על ענייניו הפרטיים הגיעו לכך שהנקבלת שיתפה אותו בבעיותיה שלה. פגישותיו נקבעו לסוף היום, הם גם דברו בטלפון שעות, עד שיום אחד, לאחר שיחת טלפון בת כמה שעות אמרה לדבריו הנקבלת, כי בטיפול האחרון היה חסר חיבוק. בפגישה לאחר מכן, כשהמתלונן הגיע לטיפול ביום רביעי, כשהיה המטופל האחרון שכפי שהיה בפעמים האחרונות, וילדיה של הנקבלת לא היו בבית, הם קיימו יחסי מין.

יומיים אחר כך, ביום ששי, הוזמן לארוחת ערב בה השתתפו גם אנשי מקצוע מתחום הפסיכיאטריה, ביניהם ריק דבלין המתמחה ב-MDMA. העד הוצג כעוזר טבח, ונשאר לישון אצל הנקבלת. מאז התחילו הנקבלת והמתלונן לקחת את הסם לעיל וכן אלכוהול, הטיפולים היו שונים, הוא היה ישן אצל הנקבלת פעמיים בשבוע, ולא שילם עבור הטיפולים שהיו במיטה - "אתה מספר את הסיפור של תוך כדי, אתה חי עם הבנאדם" (עמ' 14 פרוטוקול 7.8.2011), ובהמשך המתלונן עבר לעבוד "מתחת לבית" של הנקבלת.

כחודש לאחר מכן היתה לו בלוטה במפשעה והוא החל לרדת במשקל, והנקבלת חשבה שיש לו מחלה קשה ואף התקשרה להוריו. אז העד הפסיק לעבוד ועבר לגור אצל הנקבלת באופן קבוע. ביום 22.12.2006 התאשפז בבית החולים איכילוב לשלשה ימים (מוצג ת/11) וכשהשתחרר חזר לגור אצל הנקבלת באופן קבוע.

לדברי המתלונן, החל מחודש ינואר 2007 הוא היה בן בית, הכיר את המטופלים וסיפוריהם, הכין להם קפה ותה, לפעמים- פעמיים-שלוש - הוזמן לקליניקה לצורך התייעצות על דברים שקשורים למטופלים, והנקבלת הציגה אותו כסטגיר שלומד את המקצוע. חלק מן המטופלים חשבו שהוא חולה במחלה קשה ועל כן הוא נמצא אצל הנקבלת. הנקבלת גם שילמה עבור העד למכון כושר. בחדשים הבאים, ינואר ופברואר 2007, הוא חי עם הנקבלת ונהנה מן העובדה שהוא חי עם רופאה עמה הוא יכול להעלות את בעיותיו - "זה באופן אוטומטי נמצא שיש לי טיפול צמוד" (שם עמ' 16), ופעם בשבועיים לקחו סמים. כן לקחו המתלונן והנקבלת באופן קבוע גם יחד ריטלין (המון רטלין כפי שאמר בחקירתו הנגדית) וכדורי שינה והרגעה כדי לאזן את הריטלין, והנקבלת עצמו היה ממלא מרשמים וחותם, כמו שהיה ממלא מרשמים גם עבור מטופלים אחרים, לדבריו באישורה של הנקבלת או כשלא היתה זמינה, כשאת המרשמים היה מעתיק או ממלא לפי אינפורמציה שקבל באותו יום ובהכרותו את הסיפורים של המטופלים. המרשמים המקוריים הוחזרו לו לטענתו על ידי בית המרקחת בקופת חולים מכבי. לדבריו, לפני שהכיר את הנקבלת לא הכיר ריטלין והיה נקי מסמים שלוש שנים.

בחודש אפריל 2007, בפסח, נסע המתלונן עם הנקבלת וילדיה לפסטיבל "אשרם במדבר" במצפה רמון, שם לדבריו אנשים לוקחים סמים ושותים אלכוהול, שהנקבלת היתה בו כרופאה והוא הוצג כחובש (כאשר בחקירה הנגדית הודה כי הדבר נעשה כדי לאפשר לו להכנס ללא תשלום או בהנחה). המתלונן לקח סמים, אך לא הנקבלת, ואחרי יומיים הוא "התעצבן עליה" והחל "לראות הזיות" ואז שרף את נעליו, הנקבלת בקשה לעזוב, והם נכנסו לרכב כאשר המתלונן נוהג. במהלך הנסיעה הוא היה בטוח שעושים עליו מחקר והרכב מלא בהאזנות סתר, וכיוון ש"הנהיגה שלי היתה כנראה לא בסדר" (שם עמ' 18), התנהג בצורה פרועה כפי שהודה בחקירה הנגדית (שם עמ' 107), בקשה הנקבלת שיתן לה לנהוג, ואז בקשה שירד מהרכב ויפסיק לנהוג. הוא עשה כן, ולמרות שבקשה שיחזור לרכב הוא פחד, והוא נשאר במדבר. הדבר היה בשעות הצהריים. המתלונן התחיל לשמוע קולות ולראות אנשים וכדי לגרום לכך שהנקבלת תצא ממקום המסתור בו חשב שהיא מסתתרת, הוא התחיל לחתוך לעצמו את הוריד עם פותחן בקבוקים שהיה אצלו, אך הנקבלת לא יצאה. אז התעלף, ובלילה התקשר לאחיו, שהגיע לאחר מספר שעות ולקח אותו לבית החולים וולפסון. לאחר מספר שעות עזב לאחר שהבטיח שלא יעשה זאת שוב, כי פחד שיחזירו אותו לבית החולים אברבנאל, וחזר לבית הוריו לכמה ימים, אך היה בקשר טלפוני עם הנקבלת. לדבריו באפריל -מאי (2007) היה אצל המשפחה, אך בחדשים מאי-יולי המשיכו היחסים עם הנקבלת והוא

גר אצלה.

העד סיפר כי באותו זמן היה תלוי נגדו הליך פלילי בשל דברים שקרו קודם נסיעתו לארה"ב, בשנים 1998-1999 בגין הונאה, זיוף מסמכים, התחזות לאחרים (היה הולך במקום אחרים לעשות מבחני תיאוריה ומבחנים מעשיים בנהיגה), והנקבלת הציעה שתעזור לו על ידי מתן חוות דעת, ואף כתבה מכתב לעורכי הדין שלו (מוצג ת/14 מחודש יוני 2007). חוות הדעת של הנקבלת צורפה כנספח א' לקובלנה, וחוות הדעת שנכתבה בעקבות הסתכלות צורפה כנספח ב' לקובלנה. התיק הפלילי הסתיים בקנס ומאסר על תנאי.

בהמשך עדותו סיפר העד כי אחרי מצפה רמון החל להקליט את שיחותיו עם הנקבלת (ללא ידיעתה), כי הקלטות היו דבר מקובל בביתה, כל פגישה עם מישהו חשוב היתה מוקלטת, גם אביה הקליט וגם הוא עצמו נשלח להקליט את גרושה, ראול רודריגז, אולם ממש אחר כך אמר כי החל להקליט כאשר הכול נגמר בנובמבר-דצמבר 2007. לדבריו הכול החל להיגמר לאחר שסיפר לד"ר שילד במהלך ההסתכלות על יחסיו עם הנקבלת, וזו חשבה שהמקרה חמור, אף שהדבר לא נרשם בדיווח על ההסתכלות (לפי בקשת המתלונן), ובחודש ספטמבר אמרה לו הנקבלת כי בכך הוא מסכן אותה ואיימה עליו כי תוכל להתערב בתיק הפלילי שלו, ובעקבות כך חזר לדבר אתה בטלפון כדי להקליט (שם, עמ' 93) גם כדי להגן על עצמו וגם כדי לדעת אם באמת קרה מה שקרה כי הסיפור נראה לו הזוי, ולא כדי לעשות בכך שימוש. אולם אחר כך סיפר העד כי מערכת היחסים הסתיימה - באלימות מילולית - ביולי 2007, לאחר שהנקבלת ניסתה להתאבד, והקשר אחר כך היה טלפוני, והסתיים בפברואר 2008. העד סיפר כי הגיש תלונה נגד הנקבלת למשרד הבריאות ולהסתדרות הרפואית באמצעות עו"ד שניט וגם הוגשו מרשמים באמצעותם הוגשו תרופות.

בראשית חקירתו הנגדית של המתלונן הוגשה באמצעותו חוות דעתו של הפסיכיאטר פרופ' אליעזר ויצטום מיום 15.3.09 (מוצג נ/3 שבהמשך הוגש יחד עם חוות דעת משלימה וסומנו שוב ת/23 א ו-ת/23ב), שאליו הגיע המתלונן דרך עורכי הדין שלו, והעד התבקש להסביר מה נכון לגבי תיאור פגישתו הראשונה אצל הנקבלת ביום 1.10.2006, האם עדותו בפני ועדת הברירה בהסתדרות הרפואית (מוצג נ/1) או סיפורו לפרופ' ויצטום על אווירה מינית חזקה. בתשובתו אמר העד כי שני הדברים נכונים, אך מה שאמר אצל פרופ' ויצטום יותר משקף את האמת כי שם היתה לו הבמה לספר בפירוט מה שקרה. הוא עמד על כך כי הפגישה הראשונה אצל הנקבלת היתה ביום 1.10.2006 אחר הצהריים, גם משנאמר לו כי אותו יום היה ערב יום כיפור. העד חזר על כך שלא היה זה ערב יום כיפור.

לשאלת ב"כ הנקבלת אם הוא מאובחן כסובל מהפרעת קשב וריכוז, היתה תשובת העד שלילית והוא טען כי ריטלין לקח פעם ראשונה אצל הנקבלת, אף שבחוות דעתה של ד"ר שילד (נספח ב' לקובלנה) נכתב כי ב-22.2.06 ציין ד"ר סמארה כי המתלונן לוקח תרופות קבועות, ביניהן ריטלין וב-2002 סיפר על הפרעת קשב וריכוז.

לדברי המתלונן הוא נמשך לנשים מבוגרות וזו לא הפעם הראשונה שהיה עם אשה מבוגרת ממנו. מערכת היחסים עם הנקבלת היתה מערכת יחסים בין גבר לאישה, הוא היה המאהב שלה, הוצג כחבר שלה, לקח חלק באירועים משפחתיים כפי שעולה גם מן התמונות מערב הסדר באפריל 2007 מוצגים נ/4 ו-נ/4ב. לדבריו הם הפכו להיות בני זוג שבועיים-שלושה לאחר הפגישה הראשונה, אך לטענתו המשיכה להיות הרופאה המטפלת שלו במקביל, תיפקדה בשני המובנים. גם הפגישה השניה ביום 3.10.2006, שבה כפי שתאר לפרופ' ויצטום עשתה לו הנקבלת מסג' מכף רגל ועד ראש (עמ' 5 בנ/3), היתה שעת טיפול, אך בהסתדרות הרפואית סיפר שהנקבלת ניסתה לעשות לו היפנוזה, והודה כי יתכן שהיה זה סוג של דימיון מודרך או ניסיון להרגיע אותו ואין לו שום בעיה עם הפגישה הזו. לדבריו אין זה בלתי סביר שמטפלים שואלים שאלות על העבר, על קשרים עם נשים, כך שאלו אותו גם בעבר. הוא הרגיש שנמשך אל הנקבלת כבר מהפגישות הראשונות. הנקבלת נשארה מבחינתו המטפלת שלו כל הזמן, לפחות בטיפול תרופתי, במרשמים שנתנה, וגם בשיחות בלילה במיטה, היא היתה לדבריו הרופאה שלו, לא היה אצל רופאים אחרים באותו זמן.

העד הסביר כי הוא זוכר את התאריך משום שניהל יומן החל מכמה ימים לאחר "ההתחלה", לפי הצעת הנקבלת, וכי היומן בידיו, אף שלא סיפר עליו קודם לכן, גם לא לפרופ' ויצטום.

לדברי העד בפגישה הראשונה עם הנקבלת היה במצב גופני מצויין, והכחיש שהנקבלת הבחינה באותה פגישה כי הוא במצב גופני לא טוב אלא דברה איתו על רזונו הגדול והבלוטה המוגדלת שלו אחרי חודשיים וחצי, אך הודה שהנקבלת הפנתה אותו לד"ר ג'קי סרוב ובתשובה לשאלה אם היה זה בפגישה הראשונה ענה: "אני לא זוכר בדיוק מתי ג'קי סרוב היה הפגישה הראשונה, אני זוכר שהועברתי אליו אחרי כאילו שהייתי ברופא משפחה,

כשעברתי מהעבודה שלי עברתי כאילו לד"ר גיקי סרוב. אבל זאת לא היתה הפגישה הראשונה שלי כאילו משם" (שם עמ' 78).

לשאלה למי הציגה אותו הנקבלת כסטגיר אמר העד, כי פעם הציגה אותו לפני מישוהו, קליינט, שלא היה מטופל שלה, ופעם בפני מטופל שתאר מכונה מבחינה טכנית והנקבלת הזמינה אותו לחדר בהסכמת המטופל כדי שהמתלונן יסביר לה את העניין הטכני.

לדבריו מה שמפריע לו הוא העדר הדיסקרטיות, שסיפורי מטופלים יצאו מן המטפלת והגיעו לאחרים, כשהוא שם את עצמו במקום כל מטופל. הוא הודה כי לא התנגד לכך כי "אני לא יכולתי בוא נגיד לסכן את המותרות שיש לי באותו מקום בשביל להתנגד על דבר כזה נניח, אני הרגשתי מאד בנוח שם, אני לא יכולתי לאבד את הדבר הזה בשביל להתנגד", וכי הנוחיות שלו היתה חשובה יותר (שם עמ' 84).

העד אישר כי הוא עצמו לא הגיש כל תלונה נגד הנקבלת, אלא רק באמצעות עורך דין (תלונת עו"ד דן שניט למשרד הבריאות הוגשה כמוצג נ/5), הוא אישר כי ידע שבתלונה מואשמת הנקבלת בהפרת כללי האתיקה ודין פלילי וכי היחסים ביניהם גלשו ליחסים אסורים, אישר כי הוגשה בשמו נגד הנקבלת גם תביעת פיצויים על נזק שנגרם לו בהסבירו כי איבד את האימון במקצוע הפסיכיאטריה ונעשה לו קשה לתת אמון באנשים. לדבריו הוא ממשיך לקבל תרופות 4 שנים מרופא משפחה בקופת חולים בלי חידוש אישור של פסיכיאטר אלא על בסיס מרשם מ-2007.

לדבריו פנה לעורך דין כשנתיים לאחר שהקשר עם הנקבלת הסתיים כי מצבו היה קשה, והוא היה מודע לכך שמכתבי התלונה יכולים לפגוע בנקבלת בצורה מאד קשה אך ידע שהדברים צריכים לצאת החוצה. העד לא הצליח להסביר מדוע לא חזר לטיפול פסיכיאטרי או אשפוז יום, שם טופל יפה בעבר. הוא הודה כי היה לו טוב אצל הנקבלת וכעס על כשהסיפור נגמר, אך לא רצה לפגוע בה, ובכל זאת ביום 13.3.2008 נתן תצהיר בתמיכה לטענות גרושה של הנקבלת (מוצג נ/6), שביניהם היתה מערכת יחסים אינטימה ונוראה, בתביעתו לקבל משמורת על ילדיהם, כשבתצהיר תיאורים נוראים ואיומים על התנהגותה של הנקבלת בביתה. הוא נתן את התצהיר ביוזמו כי ב-2007, ניסתה להתאבד, לדעתו בשל הפרידה ביניהם. בשלב זה הופסקה חקירת העד ונמשכה במועד אחר, שבראשיתו הגיש ב"כ הקובל בהסכמה באמצעות העד 6 תמלילים (בני 2, 3 ו-8 עמודים) (סומנו ת/16-ת/21) מתוך שיחות טלפון שניהלו הנקבלת והמתלונן ואשר הוקלטו על ידי המתלונן לדבריו בחדשים נובמבר 2007-פב/מרץ 2008, וזאת כאסמכתא לכך שהמתלוננת הודתה במהלך השיחות כי היו בינה לבין המתלונן יחסים של מטפלת-מטופל. במועדים אלה לדברי המתלונן לא היו בינו לבין הנקבלת יחסים אינטימיים. לדבריו הטיפול החל באוקטובר 2006, הוא החל לגור עם הנקבלת בנובמבר 2006, האירוע במצפה רמון היה באפריל 2007 שבעקבותיו פרידה לכמה ימים, והפרידה הסופית ביולי 2007, אך היו טלפונים עד סוף אוגוסט 2007, שאז אושפז להסתכלות. ההקלטות תומללו במרץ 2008.

בהמשך החקירה הנגדית אמר העד, כי בדבריו שהקליט את הנקבלת כדי להגן על עצמו, הוא לא התכוון שחשש שתשבש לו את התיק הפלילי, דבר שהיא אמרה שתעשה, אלא שבתור מטפלת היא ידעה דברים שנאמרו רק לה. הוא הודה כי בעת ההקלטות הוא כיוון את השיחות למקום מסויים כדי שהנקבלת תענה לו תשובות מסוימות. לשאלה מדוע החליט לתמלל את ההקלטות, אמר כי מן הסתם עשה זאת בעקבות יעוץ משפטי.

לדברי העד לפני פגישתו עם הנקבלת לא השתמש בתרופה ריטלין אולם השתמש בתרופה אחרית-דקסידרן – שלדבריו יש בה אותו החומר שקיים בריטלין.

לאחר שהעד אישר כי הקשר עם הנקבלת הסתיים ביולי 2007 אך "סופי-סופי" באוגוסט-ספטמבר (בתצהיר נ/6) הצהיר כי מערכת היחסים היתה עד אוגוסט 2007, הוצגו לעד והוגשו 8 מרשמים (סומנו כ- נ/7), הנחזים להיות של הנקבלת ממועדים שונים מפברואר עד מיוני 2008 ולשאלה כיצד הגיעו אליו המרשמים, הודה העד שהוא כתב אותם, אם כי הוא לא מזהה את כתב ידו על כל המרשם, וגם הודה כי החזיק בביתו מרשמים ריקים של הנקבלת וחותמת שלה, ורשם לעצמו מרשמים של ריטלין. העד הודה שאין זו הפעם הראשונה שהוא מזייף, ולעניין זה אף הוגש כתב אישום בת"פ 17783-04/07 (מוצג נ/8- הנקבלת הודה בו בעסקת טיעון) שבו בין היתר נטען כי הנקבלת זייף בעצמו חותמות של רופאים, ואמר: "כן אני פשוט אני, זה מרשים שנשארתי כאילו עקבי במקצוע שלי... זיוף שאתה טוען כאילו" (פרוטוקול הדיון מיום 17.11.2011 עמ' 28), ואמר כי אינו חושב שהנקבלת ידעה כי המרשמים והחותמת ברשותו. על הודאתו בזיוף המרשמים חזר העד גם בהמשך באמרו "אוקיי אז זייפתי את המרשמים האלה. אני מודה שזייפתי את הדברים האלה... אז כן עשיתי את זה. בגלל זה אני מודה שעשיתי את זה..." (שם עמ' 41) .

משהוצגו בפניו 6 מרשמים נוספים (מוצג נ/9), בהם נפלה טעות בהדפסת שם הנקבלת (רפקת במקום רקפת) אמר העד כי אילו המרשמים הכי מעניינים שראה בחייו, שנפלו בהם טעויות בהדפסה של חברת הדפוס, שמעולם לא ראה אותם ו"זה עצוב שזה נגרר למקומות שהם, שמישהו נדבק מהטעויות שלי וגם מזייף כמוני. ככה זה נראה" (שם עמ' 30). לדברי העד הוא רשם לעצמו ולאחרים מרשמים לריטליין בנוכחות הנקבלת, והיא אף בקשה ממנו לעשות כן. עם זאת לדבריו הנקבלת רשמה לו מרשמים בכתב ידה שלשה - ארבעה חדשים.

לעניין זה נשאל העד הא כיצד אם כך לא נמצא כל מרשם בכתב ידה של הנקבלת, וגם לגבי הצטרפותו לטיפולים בחולים באישור הנקבלת התשובות לא העלו דוגמאות ברורות - באחד המקרים היה מדובר בברור טכני, במקרה אחר בחברה של הנקבלת - והוא לא זכר מה המרשמים שכתב ועבור מי.

העד זכר מקרה שבו השאיר מרשם והלך מבית מרקחת ברחוב אבן גבירול, ועל כך נחקר במשטרה והודה כי הוא זה שרשם את המרשם, כאשר הנקבלת היתה במקום, והתיק שנפתח בעקבות תלונה של הנקבלת כי המתלונן מזייף מרשמים שלה נסגר לטענת המתלונן, אך לא זכר מאיזה סיבה.

המתלונן הודה כי נקט כלפי הנקבלת באלימות מילולית כפי שעולה גם מתשובתו (81) לשאלון בהליך האזרחי ביניהם (מוצג נ/10) וחזר על כך כי כאשר נגמר הקשר כעס על הנקבלת. הוא לא יכול היה להסביר כיצד בחודש יולי 2007 כאשר היה ריב בינו לבין הנקבלת והוא היה מאויים על ידה, היא נתנה את חוות הדעת, נספח א' לקובלנה. הוא חושב כי עורכי הדין שלו רצו חוות דעת מקצועית, ואחיו דבר עם הנקבלת, שהיתה קיימת בחייו כרופאה, והוא עצמו ראה את השתלשלות העניינים בכתבת חוות הדעת והבטיח שישמור ביניהם את דבר הקשר האינטימי. לדבריו כל עוד הנקבלת רושמת לו מרשמים היא הרופאה שלו אך לא הצליח לענות אם הנקבלת עשתה לו בדיקה פסיכיאטרית מלאה.

בחקירה החוזרת של העד התייחס למרשמים שהוגשו ואמר כי ת/4 מיום 3.10.2006 הוא בכתב ידה של הנקבלת וניתן לו בפגישתם השניה, ת/5 מיום 12.10.2006 הוא בכתב ידה של הנקבלת וכן ת/6 מיום 11.11.2006 ואת כולם כתבה בנוכחותו. גם ת/7 מיום 2.1.2007 הוא בכתב ידה של הנקבלת והוא למורפין, שניתן בשל הבלוטה במפשעה וחום עם כאבים, וזכורה לו שיחה עם הרוקח בנדון שכנראה התקשר לנקבלת לשאול אם באמת נתנה לו את המרשם. כך גם ת/8 ות/9 הם של הנקבלת ונרשמו בנוכחותו.

4.4. העדה השניה מטעם הקובל היתה ד"ר קלרה שילד, מנהלת היחידה לפסיכיאטריה משפטית בבית החולים אברבנאל, אשר כתבה את חוות הדעת על הנקבל נספח ב' לקובלנה, אשר מסרה בתחילת דבריה כי תיקו של הנקבל בבית החולים על המסמכים שעליהם הסתמכה בחוות הדעת, נעלם. לדבריה היו דברים רבים שלא כתבה בחוות הדעת. המתלונן הגיע אליה להסתכלות אלקטיבית ביום 27.8.2007 לצורך קביעת מצבו הנפשי בעת ביצוע עבירות בשנת 1999 בגין הועמד לדין, בפגישה הראשונה בקש לדבר ביחידות עם העדה, ומעבר לפרטים להם היתה זקוקה למתן חוות הדעת לצורך התיק שהתנהל נגדו, אמר כי הוא מתגורר עם הרופאה הפסיכיאטרית שטיפלה בו, בביתה, החל מחצי שנה או 7 חודשים לפני ההסתכלות עד שלושה שבועות לפני שהתקבל להסתכלות. תחילה לא ידעה העדה אם להאמין לו, אך כאשר התחיל לתת פרטים שנשמעו אמינים הזמינה את אביו שאישר את הסיפור. בעקבות כך פנתה למנהל בית החולים ד"ר יהודה ברוך ומסרה לו את המידע וגם כתבה אותו בתיק. הוא יצר קשר בינה לבין היועצת המשפטית של בית החולים, הן דברו ומבחינתה הענין נסגר שכן העבירה את המידע הלאה ומנהל בית החולים אמר שימשיך בטיפול. לדבריה העבירה את המידע משום שאין זה תקין אתית מקצועית שהמטופל גר אצל הפסיכיאטרית, וגם משום שהוא קבל טיפול תרופתי - הנקבלת נתנה לו מרשמים של ריטליין - שלא תאם לפחות את האבחנה שהיא אבחנה אותו כחולה סכיזופרניה (אבחנה שהעדה אינה שותפה לה) שמשתמש בסמים. לדעת העדה כך גם אם אין לו סכיזופרניה או יש הפרעות קשב וריכוז, יש קונטרה אינדיקציה לשימוש בריטליין. לדבריה על פי המסמכים מארה"ב המתלונן לא אובחן כחולה סכיזופרניה אלא כהפרעת אישיות גבולית ומצבים פסיכוטיים על רקע שימוש בסמים.

לדברי ד"ר שילד המתלונן סיפר לה שירד במשקל 15 ק"ג וביצע ניסיון אובדני, שהיה ויכוח עם בת זוג מבוגרת ממנו ב-10 שנה שכנראה משהו השתבש ביניהם על רקע של זוגיות, או שהיא עזבה אותו, היה ריב ביניהם, ואז סיפר שזו הפסיכיאטרית שמטפלת בו. הוא גם סיפר

לה שבארה"ב היתה לו בת זוג מבוגרת ממנו, בגללה ניסה להתאבד, זה דפוס חוזר על עצמו, די אופייני להפרעת אישיות. מה שהפריע לה היה שבמקום טיפול פסיכיאטרי המתלונן קבל סמים, לדבריו קיבל ריטלין ואכסטזי ביחד, וגם אלכוהול, וגם יחסי המין הפריעו לה. ההסתכלות של המתלונן היתה בגלל 15 עבירות ב-1999 והעדה הבינה שאין זו הפעם הראשונה שהוא הסתבך עם החוק, ובגלל זה ברח מישראל. לדבריה היה מאד אמין. מה שהפריע לעדה הוא היות המתלונן מטופל באופן שוטף אצל הנקבלת, גם לדבריו וגם לפי חוות הדעת של הנקבלת שבה כתבה כי היו לה שיחות רבות עם המתלונן, ולא היה לה ספק שמדובר בקשר מיני ורומנטי עם מטופל. העדה לא ידעה כי המתלונן העיד שרשם מרשמים בעצמו ולא זכרה שגילה לה על מעשים מגונים שעבר בילדותו או על קשר מיני עם בת משפחה. בעניין הקשר ביניהם לא רצתה להתעסק, היא לא חקרה אלא העבירה למנהל בית החולים גם כי זו הפעם הראשונה שנתקלה במקרה כזה. את הנקבלת לא הכירה. לדעת העדה מדובר אצל המתלונן בהפרעת אישיות גבולית (לא אנטי סוציאלית), הוא סבל ממצבים פסיכויטיים בעבר ואינטוסקסיקציה של סמים, ידע שזה פתולוגי והשתמש בזה גם כדי להתאשפז או להשתחרר. כשהעדה ראתה אותו הוא היה לגמרי קוהרנטי וצלול, דיבר לעניין, ענה על שאלות, החשיבה שלו היתה רציונלית, היא לא ראתה כל דבר פסיכויטי, ולא נראה לה כזה מתוחכם שיכנס לקשר כזה במטרה לנצל זאת לטובתו האישית. אצל אדם שלוקח סמים, אכסטזי ואלכוהול יכולה להיות אלימות, הכול יכול להיות.

4.5. העדה השלישית היתה עו"ד אביטל גואר שפגשה את המתלונן לראשונה כאשר עבדה במשרד עו"ד דן קואל, כאשר פנה, באמצעות משפחתו, לבקשם לייצגו בתיק הפלילי. הקשר היה בעיקר עם אחיו ואביו, והוא עצמו הגיע במצב נפשי רעוע. מהר מאד הוברר להם שהמתלונן מטופל פסיכיאטרי דרך מערכת בריאות הנפש, כולל בית חולים אברבנאל, מרכזי יום, וכנהוג בהליכים פלילים אספו חומר כולל מידע רפואי, ובין היתר הוזכר שהמתלונן היה מטופל באותה תקופה ממש על ידי פסיכיאטרי פרטית אחרי שסיים טיפול במרכז יום. כיוון שכך שאלו את בני המשפחה באופן טבעי אם אפשר לקבל מידע גם באמצעותה, והם אפשרו את הקשר עמה. עו"ד קואל והעדה יצרו קשר עם הנקבלת, בשיחות טלפוניות ובהתכתבויות לא מעטות בדוא"ל, אך לא פגשו אותה פנים אל פנים, דבר שהוא שגרתה. היא ביניהם שיתוף פעולה מלא גם כדי להנחותה לאיזה מידע נדרשים, לא לתוכן חוות הדעת. הוגש תצהירה של העדה (מוצג ת/22) בהליכים האזרחיים בין הנקבלת למתלונן, והעדה התייחסה למכתב ראשוני שהעבירה אליהם הנקבלת כבר בחודש יוני 2007 כדי להסביר לבית המשפט את מצבו הנפשי של המתלונן, שלאחריה כתבה חוות דעת מאד מקיפה, ביולי. העדה אישרה את אשר כתבה בתצהיר, וזכרה כי הנקבלת נהגה במוטיבציה רבה כמטפלת, היה משהו מגונן מצידה, כדי שיהיה ברור עד כמה מצבו של הנקבל קשה ואינו כשיר לעמוד לדין. לא היה בכך דבר לא שיגרת, אילו דברים שהעדה עושה כל הזמן. על קשר רומנטי בין הנקבלת למתלונן למדה העדה ממנו שנה יותר מאוחר, לאחר סיום ההליך הפלילי, והיא היתה המומה. גם כעורכת דין חשה אי נוחות, גם כי עשתה שימוש בחוות הדעת במסגרת ההליך וזו סייעה בו. ואז אחרי שהמתלונן חשף בפניה את הסיפור - לא אביו ואחיו שלא היו עמה בקשר לאחר ההליך הפלילי - מצאה לנכון לחפש מומחה בתחום, וכך הגיעה לעו"ד שניט שמייצג את המתלונן בהליכים האזרחיים. העדה לא הרגישה שהנקבלת היתה מאוימת, היא לא העלתה בעיה או מגבלה בשיתוף הפעולה עמה ועם עו"ד קואל, ההיפך, היא הביעה מוטיבציה גבוהה בקשר לעניין חוות הדעת.

העדה אמרה כי מטעם משרדם לא שילמו לנקבלת עבור חוות הדעת, היא כמעט לא נדרשת לשלם בהליכים פליליים לפסיכיאטר שמטפל, במרבית המקרים אלו דברים שמוסדרים בין הפציינט לפסיכיאטר שלו. אין היא יודעת אם שילמו לנקבלת עבור השירות. את התצהיר ת/22 נתנה כשנתבקשה, משהוחלט להגיש תביעה אזרחית. אין לה שום אינטרס בזה.

4.6. העד הבא היה [REDACTED], אחיו של המתלונן, שעם תחילת עדותו התייחס לאירוע במהלך נסיעת המתלונן ממצפה רמון לתל אביב. העד אמר כי לא ישכח את היום הזה בחייו, שכן היה זה היום שבבוקרו נולד בנו הבכור, והוא כעס שהמתלונן לא הגיע לבית החולים. ב-12 בלילה בערך קבל ממנו טלפון, ובקול רועד ולא ברור אמר שהוא בצומת הנגב ואין לו סוללה

ולא יכול לדבר. העד נעזר בחבר ולאחר כשעה וחצי - שעתיים הגיע ומצא את אחיו בתחנת אוטובוס בחושך. הוא התישב ברכב, והעד הבין שמהו לא בסדר, אך לא הבין מה, המתלונן היה מבוהל, רועד, לא הגיב, ואז ראה שיש בעיה ביד, חור בחלק הפנימי של המרפק, ושיער שהמתלונן ניסה לפגוע בעצמו. העד לקח את אחיו לבית החולים וולפסון כדי לבדוק את היד, אך התכוון למעשה לבדיקה נפשית, ובקש בבית החולים שיביאו פסיכיאטר. העד אמר כי לא קבל טלפון מהנקבלת, היא לא פנתה כדי שיעזור לאחיו, וידע רק ממנו היכן הוא נמצא ומה מצבו.

לענין התיק הפלילי סיפר העד כי הם פנו לעו"ד דן קואל ועו"ד גואר ולא הפעילו כל לחץ או איומים על הנקבלת. הוא לא רצה שהנקבלת תהיה מעורבת בתיק הפלילי, אך היא ידעה באיזה שלב על התיק והתקשרה אליו ושאלה איך תוכל לעזור, אך העד בקש במפורש שלא תעזור, הוא לא רצה קשר עמה, אך היא התעקשה והוא אמר שיפנה לעו"ד קואל, שאם ירצה משהו יפנה אליה. זה היה ביולי 2007 בעוד שהסיפור של הנגב היה באפריל. אין הוא יודע איך התגלגלו הדברים, אך הוא חושב שעורכי הדין רצו חוות דעת.

העד סיפר כי הנקבלת היתה מתקשרת אליו בתקופה שהיא והמתלונן עמדו להפריד, בוכה בטלפון, והוא לפעמים ביקש שלא תתקשר אליו, ואינו רוצה להיות קשור לזה. הוא לא רצה קשר בין הנקבלת לאחיו אחרי שהיא עזבה אותו במדבר (דבר עליו נודע לו מספר ימים אחר כך) והבין שהיא לא יכולה לקחת את אחיו תחת חסותה כפי שהבין בהתחלה, כשהבין שאחיו בדייים טובות.

העד אמר שאין הוא יודע מדוע הנקבלת השאירה את אחיו בנגב, הוא לא שאל, הבין שנסעו ביחד ובבוקר בשעה 6.30-7 הוא יצא מהאוטו והיא נסעה, ועד 12 בלילה אחיו לא התקשר. הוא לא תחקר אותו, וגם אם היה עושה זאת לא יודע אם היה מקבל תשובה.

העד אמר כי בתחילה היה ברור שהנקבלת רק פסיכיאטרית, אך באיזה שלב הפסיק לחזור הביתה אחרי הטיפול. כאשר אחיו שהתגורר עם הוריו בשכנות לעד, לא היה חוזר היו מתקשרים אליו ושואלים אם הוא יודע היכן המתלונן נמצא. לא תמיד ידע היכן הוא, לעתים היה ישן אצל חברים או אחרים. בימים שהיה בסדר לא דאגו אם לא הגיע, אך בימים שהיה מסתגר בחדרו ולא יוצא מספר ימים, היו דואגים ורצו לדעת היכן נמצא.

לדברי העד, אחרי שאחיו הכיר את הנקבלת מצבו החל להשתפר, הוא היה הרבה יותר שמח, ושידר כאילו מצא את האחת, האחת בתור פסיכיאטרית. רק אחרי חודשיים שלשה התחיל לחשוד שיש משהו.

העד אמר שאין הוא יודע אם אחיו היה מאיים על אנשים או לא, אף שבבית לאחר שהיה נסגר כמה ימים בתוך החדר, היו מוצאים מכשירים כמו מזגן וטלביזיה מפורקים לגורמים ואומר שאנשים מנסים להסתכל עליו. לדברי העד התביעות שהיו נגד המתלונן לא היו קשורות לאיומים.

בחקירתו הנגדית אמר העד כי התוודע לשמה של הנקבלת 4-5 חודשים לפני אפריל 2007, אולי בספטמבר – אוקטובר. אחיו סיפר לו שנשלח אליה על ידי אברבנאל, והוא היה לוקח אותו ומחזיר אותו 30% מהפעמים. כשהיתה תקופה שהיה פחות חוזר הביתה שאל אותו, אך המתלונן לא ענה לו, ואז העד הבין שיש משהו, ושאל את המתלונן אם יש משהו ביניהם, שתחילה הכחיש ואז אמר שהוא ישן אצל הנקבלת. זה לא היה ביום-יומיים הראשונים, חודש, חודשיים, שלושה מתחילת הטיפול.

בהתייחסו לתצהיר שמסר בתביעה האזרחית שהוגשה נגד הנקבלת (הוגש כמוצג נ/11) אמר העד כי המתלונן היה נפגש עם הנקבלת פעם בשבוע, "משהו כזה", והוא הבין שיחסייהם הם מעבר ליחסים של פסיכאטר ומטופל כמה שבועות אחרי שהטיפול התחיל. כשראה את אחיו והוא מחייך וטוב לו, לא איכפת לו עם מי הוא ישן. הוא לא הסתכל על כך כעל משהו אסור. הוא חשב שאחיו מאושר כי הנקבלת נתנה לו כדורים טובים, כי בעבר תמיד התלונן שכדורים דופקים לו את המוח, ואצל המתלוננת הכדורים עשו אותו שמח ואולי גם זה שנשאר לישון אצלה בבית. הוא אישר כי בשלב מאוחר יותר, אחרי הכמה שבועות האלה, היתה מריבה בין הנקבלת למתלונן, ש"לא רוצה ללכת לשם או משהו כזה", והנקבלת התקשרה אליו ואמרה שהיא חייבת לדבר עם המתלונן, שאינו עונה לה, שהיא אוהבת אותו, רוצה לדאוג לו ושומרת עליו.

העד הסתיר מהוריו את אופי היחסים שהתפתחו בין אחיו לבין הנקבלת כי היה אנוכי, ורצה שאחיו ירגיש טוב. הוא לא ידע להסביר מדוע הסתיר זאת, לא חשב שזה משהו חשוב שצריך להגיד. כשההורים הבינו שלא מדובר ביחס חם של מטפלת זה הכאיב להם, כי שמו את הילד אצל מישהו שהיה אמור לטפל בו, והפך להיות למשהו שלא אמור להיות כך. העד לא ראה את היחסים בתור אהבה, אלא בתור אינטרס הדדי של שניהם, ומי שמושך

בחוטמים זה לא אחיו. הוא סמך כל הזמן שהנקבלת עושה הכול בצורה מקצועית, והבין שמשוהו לא בסדר כשהתקשרה אלו בפעם הראשונה ואמרה שהיא אוהבת אותו, כי אז הבין שאחיו לא רוצה להיות שם. הוא הבין שזה עבר את הקטע של המקצועיות.

העד אישר כי נתן את תצהירו בתביעה נגד הנקבלת על טיפול לקוי, אך לא היה שותף בהחלטה ובהתעצויות להגיש את התביעה. הוא לא יזם את התביעה האזרחית וגם לא את התלונה במשרד הבריאות.

העד אמר כי איבד את אמונו בנקבלת כאשר התקשרה יום אחד לאביו ואמרה לו שבנו חולה או בסרטן או באיידס. אחרי זה לקחו אותו לאיכילוב וראו שזה לא נכון. הוא הודה שלא חשב על סיטואציה שלמרות חשד שיש לו סרטן או איידס לא היתה מאשפזת את אחיו, אם אז היה מאבד בה אמון.

העד לא חשב שסיפר לעו"ד קואל ועו"ד גואר על קשר בין המתלונן לנקבלת, הנקבלת היא שבקשה לתת חוות דעת, ואמרה לו שיתעץ עם עורך הדין. הוא שאל את עורך הדין אם חוות דעת של הפסיכיאטרית של המתלונן, שרוצה לתת חוות דעת, תעזור.

העד לא ידע לומר לאיזה דרגה של קשר הגיעו אחיו והנקבלת, גם כשהוצגו לפניו תמונות מהסדר מוצג 4/3.

4.7. העד החמישי מטעם הקובל, אביו של המתלונן, [REDACTED], החל את עדותו בהתייחסו לעזרתה של הנקבלת בעניין התיק הפלילי של בנו.

לדבריו הוא לא פנה מעולם לנקבלת ומעולם לא בקש ממנה שום טובה, והיו ביניהם רק שתי שיחות שהנקבלת יזמה. הראשונה כאשר בקשה ממנו להחליף את שמו ממחמוד לשם אחר כפי שהציעה לבנו להחליף את שמו מ [REDACTED] ל [REDACTED], והשנייה כאשר אמרה לו שבנו נמצא בבית החולים איכילוב במצב לא טוב ויש לו סרטן או איידס. נודע לו רק בדיעבד כי הנקבלת נתנה מיוזמתה מסמך כדי לסייע למתלונן בתיק הפלילי. העד לא הפעיל עליה כל לחץ, שכן אינו יכול להפעיל לחץ על פסיכיאטרית שמטפלת בבנו כדי לעזור לו לחיות. אחר כך נודעו לו "דברים אחרים לגמרי שהם דברים מבישים ומביישים בכל המערכת הפסיכיאטרית" (9.1.2012 עמ' 72).

העד אמר כי בנו הופנה אל הנקבלת לטיפולם אחרי שהשתחרר מאברבנאל והוא, העד, מימן את הטיפולים לפי בקשת בנו, בין 400-500 ₪ לכל טיפול. אין הוא זוכר כמה טיפולים היו, אבל היו כמה טיפולים, ולא קיבל ולא ביקש קבלות.

לדברי העד לא חשב לרגע שכאשר בנו נעדר מן הבית, הוא נמצא במיטתה של הרופאה שמטפלת בו. הוא ידע שבנו הולך לטיפול רפואי, והוא משלם עבורו. העד ידע שבנו השני ידע זאת, אך לאחר תקופה. העד היה מסיע את בנו לנקבלת אבל לא החזיר אותו, ואחר כך בנו חזר או לא חזר, ואין הוא יודע אם בנו סולמין היה מחזיר אותו. העד ורעייתו לא ידעו איפה המתלונן נמצא כשלא היה חוזר יום או יומיים או לילה או שני לילות, וכששאל היכן הוא היה שומע שאצל חברים, חברה - "הוא בחור גדול, הוא מסתדר לבד בלילה" (שם עמ' 75). כששאל את בנו סולמין היכן המתלונן, סולמין הסתיר ממנו בהתחלה את הסיפור. רק בדיעבד ידע שבנו היה אצל הנקבלת, ולא הבין "איזה מין טיפול הוא קיבל שם" (עמ' 77).

לאחר סיום הטיפול באברבנאל, בתקופה הראשונה של כמה שבועות, המתלונן היה במצב טוב, ואז ירד לפתע במשקל בצורה דרסטית, פניו היו חיוורים "עם עיניים בתוך הראש", וכשהיה בבית החולים בדצמבר היה במצב גרוע. הוא חושב שהגיע למצב הזה כי השתמש בסמים, ברעלים, לא ישן, היה כל הזמן בעצבים, בלחץ נפשי. הנקבלת החליטה שיש לבנו סרטן או איידס ולכן אשפז אותו, אך היתה לו בעיה אחרת - זיהום במפשעה, והיא חשבה שהבליטה היא גידול אך לדבריו "היא כנראה שלא ידעה את האמת... או שכן ידעה את האמת ורצתה להסתתר מאחורי האמת אז לקחה אותו לבית חולים ואמרה שהוא חולה איידס, היא באה לשקר אותי ולהגיד לי שהוא חולה איידס" (עמ' 80). לדבריו היא פחדה שיקרה לו משהו כשהוא נמצא אצלה בבית, וחששה שיאשימו אותה ברצח או בהריגה ולכן זרקה אותו בבית החולים. שיחררו את בנו אחרי שלושה ימים, אחרי שקבלו את התוצאות.

בחקירתו הנגדית אמר העד כי נודע לו שהנקבלת מנהלת רומן עם בנו לאחר כמה חדשים, הוא סבל מכך אך לגבי בנו - "אם בנאדם יושב בחדר כל כך נוח, ובמזג אוויר כל כך טוב, ובאווירה כל כך נוחה, ומיטה זמינה בכל שניה, מה הוא צריך יותר טוב מזה... יש לו רופאה שמטפלת בו נפשית, נותנת לו תרופות ומרדימה אותו, ומה הוא רוצה יותר טוב מזה" (שם עמ' 82). לדבריו ד"ר קלרה שילד תהתה איך בנו הגיע למצב כזה, אף שהודה שגם בעבר בנו היה תחת השפעת סמים והיה במצב אובדני, אבל כשהלך לאברבנאל היה במצב מצויין.

תחילה אמר כי הבין שנוסף לטיפול הרפואי הוא קבל אצל הנקבלת טיפול אחר כשהיא התקשרה אליו ואמרה שיש לו חשש לאיידס או לסרטן, אך הודה כי אז כבר ידע שיש ביניהם קשר נוסף, שהוא ישן אצלה. בבית החולים העד הציע לבנו לחזור הביתה, אך הוא חזר לנקבלת, כי "הוא כבר תלוי בה".

לדברי העד לא היה קשור לתלונה נגד הנקבלת, ואת עו"ד שניט פגש לאחר שכבר החליט לקבל את התיק על עצמו, ורצה ליידע אותו כהורה שיש פגם בטיפול של הנקבלת, שהיא עברה את הגבולות של פסיכיאטרית שמטפלת בפצינט.

לדברי העד, אם בנו העדיף את הנקבלת על פניו, או שהוא, העד, לא בסדר, או שהיא מספקת לו מה שבנו צריך והוא לא: "אולי הוא ראה, מצא את עצמו במסגרת הזאת של גבי רודריגז בחיים יותר קלים, יותר נעימים, יותר יפים, יותר מהנים והוא לא חשב על מה שקורה לו" (עמ' 92). גם כשראה את בנו נראה רע מאד לא לקח אותו לפסיכיאטר אחר כי הוא מטופל על ידי הנקבלת וכשראה שהוא נעשה שלד, הולך ומתייבש הציע לו שיבוא לבית והעד יטפל בו, לדעתו בנו נעשה שלד "בגלל האורז שהוא אוכל שם, ובגלל העוף שהוא מקבל בצורה בריאה, בגלל האוכל הבריאה שהוא מקבל שם. בגלל הכדורים שהוא מקבל שם" (עמ' 95). העד טען שאין הוא יודע כי בנו גנב את החותמת של הנקבלת וזיין לעצמו מרשמים.

4.8. העד האחרון מטעם הקובל היה פרופ' אליעזר ויצטום, מומחה לפסיכיאטריה, שחוות דעתו מיום 15.3.2009 וחוות דעת משלימה מיום 18.9.2011 הוגשו כמוצגים ת/23א ו-ת/23ב (לאחר שהראשונה בלבד הוגשה במסגרת חקירתו הנגדית של המתלונן וסומנה נ/3) (בטעות המסמכים סומנו תחילה כ-ת/19א ו-ב').

פרופ' ויצטום אשר עוסק ב-15 השנים האחרונות בנושא היחסים בין מטפל למטופל סיפר כי נתן לפחות 12 חוות דעת בנושא, כאשר לדבריו יש מתודולוגיה מסוימת איך עושים זאת, והוא לא קיבל אף תיק שבו דברי המתלונן לא נתמכו בדברים חיצוניים, למשל הקלטות או תצהירים, משום שהוא יודע את הנזק שנגרם עקב האשמת שווא. הוא ציין כי לכן תמיד רושם בחוות הדעת "לדבריו" או "לפי גירסתו", במידה שהעובדות מתאימות לתשתית הראייתית, יש בעיה אתית, ו"שאם יתברר שהעובדות לא נכונות או לא מדויקות אז חוות דעתי צריכה ללכת לגניזה" (פרוטוקול מיום 19.8.2012 עמ' 4).

חוות הדעת הראשונה עוסקת לדברי העד בגירסת המתלונן כפי שמסר לו באריכות בשלוש פגישות, והשניה עוסקת בדברים שהתרחשו לאחר שנתן את חוות הדעת הראשונה, לאחר שהנקבלת הופיעה בועדת האתיקה, והתייחסה לעניין חוות דעתו של ד"ר איזק ולהקלטות של השיחות בין המתלונן לנקבלת שהעד הקשיב להן.

העד היה מודע לכך שהמתלונן בעייתי, וחלק מן הסיפורים נשמעו כפנטזיה, למשל "הסיפור הזה שגילחו לו את הגבות ואיפרו אותו" (עמ' 5), שהוא עם הפרעת אישיות, ולדעתו "בורדר ליין מאד מניפולטיבי" (שם עמ' 6), ולכן צריך גם חומרים נוספים בלתי תלויים, אך הוא התייחס במיוחד לעניינים האתיים ולגבי קביעת העובדות כתב במפורש ש"זה תפקיד של פורומים משפטיים ואחרים לקבוע איזה מן הדברים הם הנכונים..." (שם). לדבריו אדם שמגיע מבית חולים פסיכיאטרי אחרי שהיה מאושפז תקופות ארוכות, עם עבר של ניסיון אובדני, שעבר פגיעה מינית בילדותו ואחר כך היו לו יחסים עם דמות בתוך המשפחה, הוא עם פרה דיספוזיציה לסיבוכים בקשר, ומטפל צריך להיות מודע לכך, לקחת בחשבון שאדם כזה הוא highly sexualized וצריך לשמור על גבולות באופן ברור. לחולה שמגיע לטיפול במצב של שבר בחיים שלו יש נטיה להשליך על המטפל תבניות של יחסים מהעבר (transference- העברה), ומדובר בכלי מרכזי בטיפול, אך אם הוא הופך להעברה אירוטית זו מכשלה. יש מדרון חלקלק שמתחיל מדברים קטנים עליהם סיפר המתלונן בפרוטרוט, כמו קביעת טיפול בשעה האחרונה של היום, שעות של שיחות בטלפון, ישיבה שלא בחדר הטיפולים, אי גביית תשלום, חשיפה אישית של המטפל שהופכת להיות מרכזית, וכשאלה מתחברים או מתבצעים בצורה סימולטנית או אחד אחרי השני נוצר מדרון חלקלק שמוביל ליחסים מקבילים או לפגיעה הקשה ביותר שהיא קשר מיני בין מטפל למטופל.

לדעת העד גם אם יקבל גירסת הנקבלת על intake, הערכה ראשונית בלבד, הרי יש לבחון זאת בקונטקסט הספציפי של פצינט עם עבר פסיכיאטרי עשיר עם ניסיון אובדני, פגיעה מינית מוקדמת וביקור אצל פסיכיאטר שלא מצא חן בעיניו, וכשנוצר קשר חזק מאד עם המטפלת, הרי זה טיפול לכל דבר, מה גם שנתנה לו מרשם לכדורים, שהוא "מעשה טיפולי ממדרגה ראשונה שפירושו אני דואג לך, אני ממשיך את הקשר אתך, הנה יצאתי אקט

מחייב, אני נותן לך כדורים, אני דואג לך" (עמ' 11). לדעת העד התרופות במרשם הראשון שנתנה הנקבלת מוצג ת/4 לא התאימו למצבו של המתלונן, וכך רשמה לו "כמויות יפות" של ריטלין, בעוד שהמתלונן לפי דבריו לא לקח בעבר ריטלין אלא אמפיטימינים. היא אף נתנה לו מירשם למורפיום, דבר שקשה לקבל כשמדובר באדם שהיה מכור לסמים.

לדברי פרופ' ויצטום כיוון שמדובר בבחור שהיתה לו טראומה קודמת של פגיעה מינית בילדות, ועם בעיה בזהות וקשר מיני לא תקין עם אישה מבוגרת ממנו, הקשר עם הנקבלת היה הרסני והפך לאובססיה, הוא עסוק בכך יומם ולילה, וזה גורם לו נזק נוסף. הוא לא רוצה לראות פסיכיאטר, וגם לעד עצמו התייחס בצורה פרנואידי, וגם אינו מוכן להפסיק את הריטלין, ואם זה נכון שלקחו יחד סמים כפי שעולה מן ההקלטות, הרי זה מסר הפוך לכל מה שרוצים להגיד בטיפול. העד גם רואה בצורה חמורה את הכנת חוות הדעת על ידי הנקבלת שכן כתבה שיש למתלונן סכיזופרניה פרנואידי למרות שלדברי זה אמרה לו שאין היא חושבת כך כפי שעולה גם מן ההקלטות, אף שהוא מודע לכך כי אמרה שנתנה את חוות הדעת עקב איומים, וגם כי עולה מחוות הדעת כי ראתה את המתלונן ארבע פעמים, אז היתה יותר מפגישה אחת.

פרופ' ויצטום סיפר כי יש נייר עמדה של האיגוד הפסיכיאטרי הפועל במסגרת ההסתדרות הרפואית הקובע כי קשר מיני בין רופא למטופל אסור, ויש בו מורטוריום של שנה על קשר לאחר הטיפול- המסמך הוגש כמוצג ת/24 (בטעות סומן תחילה כ-ת/20). לדבריו הטיפול כפי שהוא מבין אותו גרם נזק גדול מאד למתלונן בכך שעשה לו קיבוע סופי, בשבילו הנקבלת תהיה תמיד המטפלת שלו, אבל הקשר הוא אמביוולנטי, של כעס על הבגידה וגם אהבה, אם כי הוא לא יודע להעריך כמה מהנזק שיש למתלונן, שהיה מתמכר בעבר, נובע מן הטיפול של הנקבלת. העד אישר כי המתלונן הוא פצינט מניפולטיבי, ומי שמטפל ב-borderline צריך לדעת את זה ולעמוד בזה.

בחקירתו הנגדית חזר העד ואמר, כי אם לא יוכח שמה שהמתלונן אמר זאת האמת, כי אז ירד חלק גדול מן הדברים שאמר, וכי הוא מחפש תימוכין לגירסה העובדתית - במקרה זה ההקלטות, שהעד יודע כי הן נעשו לאחר שהטיפול הסתיים, חוות הדעת שנתנה הנקבלת, ומרשמים בהנחה שחלק מהם לא מזוייפים. העד הודה כי לא ידע שהמתלונן זייף חלק מהמרשמים וגם היום אינו יודע זאת. כך גם כאשר נתן את חוות הדעת ב-2009 לא ידע כי הנקבלת מכחישה לחלוטין את העובדה שהתקיים טיפול, ולדבריו זו הפעם הראשונה שנתקל במקרה בו מטפל הכחיש בכלל קיומו של טיפול. הדבר נודע לו מן התצהירים שהגישה הנקבלת בבית המשפט, ולכן נתן חוות דעת משלימה שבאה גם בעקבות הופעתה של הנקבלת בפני ועדת האתיקה של ההסתדרות הרפואית וגם בעקבות חוות דעתו של ד"ר איזק בעניין הנקבלת. לדבריו המתלונן זכר את תאריכי הפגישות עם הנקבלת, באמרו שרשם בזמנו את התאריכים, אך העד לא ראה רשימה כזו. הוא הסכים לקבל על עצמו את התיק על פי פניית עו"ד דן שניט לאחר התלבטות, לאחר שראה את כל החומר וקרא ההקלטות, נפגש פעמיים עם המתלונן. לדעת העד הטיפול נמשך מיום 18.10-1.10, עד הקשר המיני המלא, לאחר מכן זה לא טיפול נפשי אלא טיפול סוטה. ההוכחות להמשך הטיפול הם המרשמים, וגם דברים שאמרה הנקבלת בהקלטות, שם אמרה כי טענה שהמשיכה את הקשר המקצועי אחרי שהיה קשר מיני.

לדעת פרופ' ויצטום כבר בפגישה הראשונה נוצרו יחסי מטפל מטופל, היא זו שיצרה אותם, אך היו 7 פגישות ברצף כמעט, ב-18 ימים. העד ידע כבר כשכתב את חוות דעתו הראשונה, כי המתלונן עבר התעללות מינית בילדותו, הוא סיפר לו זאת בעצמו, והדבר גם רשום בחוות הדעת של הנקבלת, שלא ידעה זאת בפגישה הראשונה. לדבריו ידע שאין תיעוד רפואי אצל הנקבלת, כי עו"ד שניט בקש ולא קיבל.

לדעת העד המתלונן אינו סכיזופרני אלא הפרעת אישיות קשה עם התמכרות לסמים. קשה לו להעריך כמה רשלנות תורמת היתה לטיפול בנזק שיש למתלונן. ידוע לו שהקשר נמשך עד יולי 2007, שהנקבלת והמתלונן הפכו לבני זוג, שטיפל בילדיה, מעורב בחוג המשפחה והידידים, וגם בכל הבעיות המשפחתיות. לדברי העד, לפי גירסת המתלונן הוא גם הציג את הנקבלת למשפחתו קודם שעבר לגור אצלה. לדעתו הפרידה היתה מאד קשה למתלונן, והוא אוהב את הנקבלת עד היום, אוהב ושונא באותה מידה.

מה שהפריע לעד הוא שהמתלונן הגיע לנקבלת כמטופל שהופנה מבית חולים פסיכיאטרי לקבל טיפול, וסיים בתור מאהב שלה, וגם אם גירסתה שהפנתה את המתלונן לטיפול כי ראתה שהוא מאד חולה, הרי שלא מדובר בכיוון נפשי. לדבריו הוא שולל כל קשר בין כל רופא ומטופל, גם שאינו חולה נפש, גם שלוש שנים לאחר גמר הטיפול, שולל יחסים

מקבילים. העד יודע כי המתלונן הורשע בזיוף, הוא חולה ואיננו טלית שכולה תכלת, זו הפרוגטיבה שלו בתור חולה עם הפרעת אישיות קשה עם גלישות פסיכוטיות, אבל לכן הוא בא לטיפול, כדי שלא יזייף שוב. אם אדם מופנה על ידי בית חולים פסיכיאטרי, בא עם סיכום מחלה, גם אם יש אינטייק אחד שנמשך שעה, ובסוף הטיפול המטפל נותן מרשם, הוא אומר בזה לחולה "אני מטפל בך, אני אחראי עליך" (שם עמ' 55). אי אפשר לנתק דברים מהקונטקסט שלהם, ו"זה קומיטמנט, זה לא נגמר אצל חולה כזה בעייתי, זה לא נגמר בפגישה הזאת" (עמ' 75). העד אף ציין כי לתת לחולה מכור ריטלין, זה malpractice. לדעת העד לאור עמדת ההסתדרות הרפואית, אחרי הפגישה הראשונה עם המתלונן על הנקבלת היה להפנות אותו לטיפול אחר ולהמתין תקופת זמן משמעותית, לדעתו שלוש שנים. לדברי העד הוא ייחס חשיבות לתמלילים של הקלטות, משום שדברים שנראו לו כמשהו פנטזיוני היו מבוססים כנראה על משהו, הוא גם שמע את ההקלטות, את כל הדיסק, ואחרי שהוגשו לבית המשפט הוא ציין אותן בחוות הדעת המשלימה מאחר שהוא מכיר כבר את החומר. לדבריו יכול להיות שהמתלונן מסוגל למניפולציות של סחיטה כספית, העד מאד חשד בו, ואת חוות דעתו לא נתן כלאחר יד.

עדי הנקבלת

4.9. ראשונה העידה הנקבלת, ד"ר **רקפת רודריגז**, שבתחילת דבריה אמרה כי הקליניקה שלה נמצאת בביתה כיחידה נפרדת עם שירותים, ואז התייחסה למי ששמו עלה במהלך הדיונים הקודמים, ד"ר ראול רודריגז (להלן-ראול), מי שממנו התגרשה 10 שנים קודם לכן ומאז הוא "הסיט הכי גדול של החיים שלי... אין דבר שלא עשה כדי להרוס את חיי" (פרוטוקול מיום 9.9.2012 עמ' 4) למרות שלכאורה המאבק הוא מאבק משפטי על חזקת שני ילדיהם המשותפים. לדעת הנקבלת ראול הוא האחראי לתלונות נגדה, וגם הפניה של המתלונן לעורך דין שניט נעשתה על ידי שכנוע שלו על ידי מתן כספי או אחר, כאשר הקשר בין ראול לבין המתלונן הרע את מצבה בבית הדין לענייני משפחה, כשהמתלונן הביא לו "יומן זנות" לפיו הנקבלת עוסקת בזנות. בעקבות אירועים שהיו כשנתיים וחצי לאחר הגירושין, בסוף שנת 2005 היתה הנקבלת בדיכאון ופנתה לטיפול אצל ד"ר ברכה גאוני, אצלה התחילה טיפול תרופתי אך מצבה הדרדר בין היתר בגלל הקשר עם המתלונן, ואז עשתה מעשה אובדני מתוך כוונה אמיתית למות. בעת שהיתה בטיפול נמרץ בבית החולים ראול הגיע ולקח מסמכים מהמיטה וצילם אותם ושלח למשרד הבריאות, ומאז היא במעקב לעניין מצבה הנפשי. הקשר עם המתלונן נוצר כאשר התקשר אליה בטלפון בחור שהציג עצמו כ [REDACTED], ובקש לקבוע פגישה. היא לא נוטה בדרך כלל לשאול מעבר לזה ונקבעה פגישה. הגיע לפגישה בחור מאד רזה שדבר בקול שקט במבטא קצת אמריקאי, מאד עדין, אדיב ונעים, מסודר בהופעה, סיפר ששחרר חצי שנה קודם מבית חולים, מאובחן כסכיזופרן, יש לו רקע של סמים, נמצא במעקב רופא משפחה, ולאחרונה התחיל להרגיש מאד מוטרד וחזר להשתמש בסמים. הוא סיפר שיש לו בלוטות מוגדלות בכל אזורי הגוף, ובלוטה בגודל של כדור טניס במפשעה, ירידה של 20 ק"ג במשקל, חום, חולשה ועייפות נוראית, עם הרבה טיפולים באנטיביוטיקה. לדבריו הופנה על ידי מטפלת עובדת סוציאלית, והגיע ללא שום מסמך רפואי ולא היה כל מסמך הפניה. בהיותה קודם כל רופאה, עם גישה אינטגרטיבית בחשיבה, ראתה העדה כחובה להביא את המתלונן לרופא ולמיון כי הערכתה היתה לכיוון של כשל חיסוני, והיא אמרה לו שלדעתה יש בעיה גופנית והיא רוצה לבדוק כמה דברים, ואז בדקה את בלוטות הלימפה שהיו מוגדלות, בעיקר בלוטת לימפה ענקית במפשעה (ללא שנחשף שום איבר). לאחר שבררה שהמתלונן חבר בקופת חולים מכבי, הציעה לשלוח אותו לד"ר גיקי סרוב, כתבה מכתב עם המימצאים ואף התקשרה לד"ר סרוב ואמרה שהיא שולחת אותו, כי חששה שהמתלונן "נפל בין הכיסאות". בסיום הפגישה אמר הנקבל כי הוא מטופל על ידי ריטלין ואין לו כוח ללכת לרופא משפחה והנקבלת נתנה לו מרשם לריטלין, ואמרה לו כי הוא חייב לטפל בדחיפות במצבו הרפואי, אך אמרה כי את הטיפול הפסיכיאטרי לא תמשיך, וכי לאחר שיחלים עליו לפנות לפסיכיאטר. הנקבלת הודתה כי היתה טעות בשיקול דעתה כשנתנה מרשם לריטלין למרות הידע של התמכרות בעבר לסמים, ועשתה זאת כי היתה "שקועה בחלק האחר", אבל גם האמינה למתלונן שהוא קיבל ריטלין, ובדיעבד הסתבר כי קיבל זאת באופן קבוע, והסכימה כי היה יותר נכון לפנות לברר עם רופא המשפחה במקום לשלוח למיון או לרופא אחר.

תאריך הפגישה היה יום ראשון 17.9.2006 ב-11 בבוקר, לפי רישום ביומן גדול (מוצג נ/12) בו כתבה "רק דברים חשובים להזכיר לי לבדוק דברים" (שם עמ' 11), דברים יוצאי דופן "כמו הסיפור של [] כדי שאני אוכל לישון עם עצמי בשקט", וזאת כיוון שהיא סובלת מהפרעת קשב וריכוז ומטופלת בריטלין. ביומן זה גם רשמה "יומיים אחרי זה לבדוק עם ג'קי אם אכן הגיע אליו" (עמ' 13). מלבד זאת יש לה גם יומן פגישות (מוצג נ/13) שבו היא כותבת את סדר היום שלה. יומניה נתפסו בשנת 2008 על ידי מס הכנסה ובסביבות 2009, כשהבינה את שעליה להתייחס ברצינות לתלונות נגדה צילמה את החדשים הרלבנטיים בשני היומנים.

לדברי העדה, לאחר שנפרדה מן המתלונן ב-17, יום ראשון, "זה היה ברור מאד לשנינו שאין שום המשך לשום המשך טיפולי כאן, זה היה מאד מאד ברור" (עמ' 16) "שלא יהיה שום המשך פגישה טיפולית בשום צורה שהיא", אבל לאחר מספר ימים הוא התקשר לומר לה שהוא מרגיש לא טוב, וכי לא היה אצל רופא. היא התקשרה מיד לד"ר סרוב שהסכים לראותו באותו יום, והיא אמרה זאת למתלונן. אחרי יום יומיים היו עוד מספר טלפונים, ואז החלה להבין שהמתלונן מפרטט אתה, ולשאלתה הוא אישר שהוא מתחיל אתה. זה היה אחרי כשבועיים, והמתלונן שאל אם אפשר לשתות אתה כוס קפה, בעוד היא אמרה לו "אבל אתה יודע, ברור לך שאני לא המטפלת שלך" (עמ' 17), ולדבריה המשפט הזה נאמר, כי יום קודם סיפרה לברכה (גאוני) שאמרה לה להבהיר במפורש שהיא לא המטפלת שלו.

היה אז 1.10.10 ערב יום כיפור, העדה היתה בלי הילדים, ואמרה למתלונן שהוא יכול לקפוץ אליה אם הוא רוצה. היא עצמה היתה מאוימת, מפוחדת ובדיכאון, ובהתחלה המתלונן נתן תחושה נהדרת של הרבה חום, נעימות, מאד מלטף, נתן דברים שהיא היתה זקוקה להם באותם רגעים, "באמת אני חייבת להגיד שהחודשיים שלשה הראשונים לקשר היו מופלאים" (עמ' 18).

המתלונן לא הלך לד"ר סרוב, והיא הציעה שתיקח אותו לחדר מיון, אך המתלונן סרב, ובסופו של דבר הגיע לחדר מיון לאחר שלשה חדשים, בדצמבר.

הנקבלת סיפרה כי הזמינה את המתלונן "כמפגש של אשה ושל גבר ולא כשום דבר אחר" (עמ' 19), והיה ברור שיבלה אתה את הילדה, אך האינטימיות היחידה שהגיעו אליה היה להתחבק, הם לא הגיעו לקיום יחסי מין עד שלא היתה בטוחה ובכלל, אפשר לספור על כף יד את מספר הפעמים שקיימו יחסי מין. הם נפגשו כל יום שני ורביעי כשהילדים לא נמצאים, ובסוף שבוע כשלא היתה עם הילדים. באותו זמן היתה בטיפול של ד"ר ברכה גאוני, שלא אמרה לה דבר על תקופת צינון. מצבה באותו זמן היה קשה, ועם זאת היא המשיכה לטפל באנשים (אך לא קיבלה חדשים) וד"ר גאוני היתה גם מטפלת שלה וגם סופרוויזורית מקצועית. היא עצמה לא תפסה מה שהיה עם המתלונן כטיפול, כי היא עושה טיפול תרופתי יחד עם פסיכותרפיה אשר נקבע בדרך כלל כחוויה אחרי שלוש פגישות.

את הקשר עם המתלונן מחלקת הנקבלת לכמה חלקים, כאשר בתקופה הראשונה מאוקטובר עד מרץ, ה-2 במרץ, היה קשר נהדר, המתלונן השתלב בחיי המשפחה, היה קשר זוגי לכל דבר, הכיר את הילדים וההורים, אכל וישן אצלה, והיא מימנה אותו, אולם ממרץ התחילו לצאת חלקים אחרים עד לששי (יוני) הקשר נעשה קשה, ברמה של התעללויות מילוליות ופיזיות, בידוד ושליטה. ממרץ התחילו לצאת מערכות יחסים שהיו לו עם נשים, ניהול מערכת יחסים מגיל 16 עם דודתו, קשר עם אישה מבוגרת ממנו בעשר שנים שהיתה זייפנית, שמגיל 18 היה מלך העולם התחתון, בורר, עד כדי כך שהיה עובר כל שבוע בית מחשש המשטרה וגם העולם התחתון, שהוא מתחפש לאנשים ועושה במקומם רשיונות נהיגה, זייפן, פותח חברות משיג חותמות, היו לו חותמות של רופאים, היה מעביר אנשים בדיקות עיניים, סיפר שירה באנשים, פגע בהם, עבר עשיר עם סמים, ברח מהארץ עם דרכון מזויף. המתלונן אדם מאד מתוחכם ואינטליגנטי ו"זייפן כאילו ברמות שחבל על הזמן" (עמ' 24). אז התחילה להבין שהסתבכה, המתלונן שחי בביתה על חשבונה לא רק שהשתמש במכונית שלה אלא היה נעלם עמה, והיא לא יכלה להשתמש בה, נעלם עם הלפטופ שלה, לקח את הסימנים של הטלפונים שלה והתקשר לכל האנשים שהכירה ואיים שלא יהיו עמה בקשר. לפני שעזב שאל אותה אם יש לה ביטוח והציעה שיאמרו כי הוא מטופל שלה והם יתחלקו בכסף. לדעתה ראו עמד מאחורי הפניה לעורכי דין, כי המתלונן בגלל עברו לא מסוגל לזיום פניה לעורך דין, הוא פחד מהם, זה איים עליו. מישו היה צריך להנחות אותו. הקשר בין המתלונן לראול ידוע, כי נתן תצהיר בבית המשפט למשפחה, שם תאר אותה באופן נורא.

הנקבלת טענה כי חוץ מהמרשם הראשון שלא הוצג, ואולי עוד מרשם אחד, כל המרשמים מזויפים. אין היא זוכרת שנתנה למתלונן מרשמים. גם לא יכול להיות שמרשמים נשארים

אצל החולה. היא עלתה על הזיופים כשב-2010 התקשרה רוקחת מרחוב אבן גבירול ואמרה שביתה "מרשם קצת מוגזם", ומשאמרה כי השם הוא ■■■■■, אמרה לה הנקבלת לא להנפיק דבר כי הוא לא מטופל שלה. היא בקשה מהרוקחת לפקסס לה את מהרשם, וכך היה לה המרשם הראשון שהמתלונן זייף בוודאות, וביתניים המתלונן ברח מבית המרקחת. אז גם הבינה שאין זו הפעם הראשונה שהמתלונן עושה שימוש בדף שלה וחותרמת שלה, ויתכן שהוא מזייף מרשמים לריטלין שהיא תרופה מסחרית בשוק השחור, ואז בקשה מבה כוחה לפנות למשרד הבריאות ולהוציא מרשמים שלה לפחות מבית המרקחת הזה. אושר להוציא רק מרשמים מ-2008, וכולם היו מזויפים.

לדברי העדה כשהיו יחד לא חשבה שהמתלונן משתמש בסמים, ובדיעבד למדה על כך. ידעה שהוא לוקח ריטלין, היה מטופל על ידי רופא משפחה, אך לא רצה טיפול נפשי. ההאשמה שהנקבלת יחד עם המתלונן לקחה סמים היא לדבריה האשמה שהיא סוחבת שנים מראול שמאשים אותה בזה, בעוד היא נגד סמים, במיוחד נגד גראס, כל משפחת הטטרה הידרו קנבינואידים, היא אינה משתמשת ב-MDMA ולא ב-LSD, לא באלכוהול וגם אינה מעשנת. היא יודעת שהמתלונן היה לוקח מידי פעם חגיגת. היא היתה בטוחה שאינו משתמש באלכוהול ובגראס, למרות שיש לו עבר של סמים, ובהיותה במצב נפשי לא טוב, לא ראתה סימפטומים. רק בהמשך כשה תפס הרבה יותר מקום בין מרץ לאפריל היתה כל ההסלמה וההקצנה בהתנהגות.

הנקבלת אמרה כי הקליניקה שלה היא מקום מקודש לה, ולכן הצחיקה אותה הטענה ששכבה שם עם המתלונן. היא מטפלת לבד ואף אחד לא נכנס לטיפולים שלה, ואין סיבה שמטופליה יסכימו לכך. היא מעולם לא בקשה מהמתלונן לתת מרשמים לאנשים שבאו לאסוף מרשמים מהבית, ולדבריה כאשר היה עימות במסגרת ובקשו ממנו לבחון שני שמות של אנשים שטיפלה בהם שיוכלו לזמן, הוא לא נתן אפילו שם אחד.

בקשר לאירוע בנסיעה למצפה רמון סיפרה הנקבלת, כי הציעו לה להיות רופאה עם עוד 4-5 רופאים באשרם, שהוא מקום אליו מגיעים כדי לחוות דברים רוחניים, מדובר בחוויה ססגונית שרצתה ליהנות בו עם הילדים, תוך חלוקת העבודה עם רופאים אחרים, ולמרות שיש שם מקום לילדים, היה במקום שימוש בסמים. היא לא רצתה לקחת עמה את המתלונן, שכן היתה זו תקופה מאד גרועה, הוא התחיל להתעלל בה, עשה דברים בעייתיים, גנב כסף מאביה, אך הוא הכריח אותה לבוא עמה. עם הגיעה הסתבר שהיא הרופאה היחידה ועבדה כמו מטורפת בלי הפסקה, וביתניים המתלונן לקח הרבה סמים, וכך אמרו לה אחר כך חברים שגם באו עם הילדים שלהם, ובבוקר הדבר הראשון שעשה היה לשרוף את המעליים של בנה בטענה שהם משדרים ואז הבינה כי היא חייבת לעזוב את המקום כי "הולך להיות רע". כשהגיע רופא מחליף עזבה כאשר המתלונן נוהג ומסרב לעזוב את ההגה, נסע במהירות רבה, הסתובב סביב אנטנות כדי לנטרל שדות מגנטים, והיא התחננה לפניו שיתן לה לנהוג. היא עלתה למכונית עם הילדים בידיעה שלקח סמים, כי היתה בטוחה שתצליח לשכנע אותו לרדת מההגה, כפי שהיה בעבר, וזו היתה הפעם הראשונה שהיה פרנואיד כלפיה, אך רק אחרי שעה וחצי של נהיגה כמטורף הסכים להתחלף, אך למעשה ירד מהרכב וסרב לעלות. אחרי כשעה בה הסתובבה הלוך ושוב החליטה לקחת את הילדים הביתה, ולדאוג למתלונן אחר כך. היו עמו פלאפון, תיק, כסף ומים. היא התקשרה למתלונן עשרות פעמים, ניסתה להשיג את מספר הטלפון של המשפחה שלא הכירה בעצם ולא היה לה הטלפון שלהם, אך לא הצליחה. בסופו שלדבר, אחרי אין ספור טלפונים, המתלונן שאמר שהיתה לו חוויה מופלאה, שוכנע להתקשר לאחיו וגם לתת לנקבלת את מספר הטלפון של אחיו. הוא התקשר לאחיו והסביר לו איפה הוא נמצא, ומכאן אחיו לקח אותו בחזרה הביתה בעצרו בדרך בבית חולים. לדבריה לא הזמינה אמבולנס כי לא ידעה איפה המתלונן וחשבה שתצליח להחזיר אותו בעצמה.

הנקבלת סיפרה כי בשנת 2004 אובחנה כמי שנכנסת ליחסים של abuse, וכך גם עם המתלונן שהוא מאד אינטליגנטי ומאד חזק, שבתור עונש תלה אותה מחוץ לחלון בהרגל מהקומה השלישית, שבר לה דברים בבית, החריב דברים, וכאמור גנב כסף לאביה, לקח את המכונית שלה ואת הלפטופ, ניפץ את הפלאפון. היא פחדה שאם לא תעשה כרצונו של המתלונן תמצא בן שחוט, וסיפרה כי אביה שהיה ספורטאי מצויין והיחיד בעולם שתומך בה, נפגע בתאונת פגע וברח שלוש שנים קודם לכן ולא יודעת מי עשה זאת. הפחד שלה מהמתלונן וגם מראול אדיר. יום אחד מכוניתה היתה מנוסרת, פנקס שקים נגנב ושקים הוגשו לבנקים ערבים עם חתימות של אנשים ערבים. היא מאוימת בכל ובכל צורה אפשרית, ולו היתה מזמינה אמבולנס או משטרה כשהיה במדבר, היתה נענשת, ועל כן פעלה בדרך

שלא תיענש.

אחרי הסיפור במדבר המתלונן חזר, ואביה התחיל לישון אצלה בבית. הקשר בין הנקבלת למתלונן הסתיים לדבריה ביוני, וכשהמתלונן שמע שהיא רוצה להפרד הוא שבר את כל הבית, שבר את כל החדר שלה, והרביץ לה, ואמר "את המשפט המפורסם שאני אגמור בבית החולים למשוגעים, או שאני אמות או שהילדים שלי ימותו או שאני אתאבד" (שם עמ' 60). בעקבות כך הלכה למשטרה, אך לאור לעיסת המסטיק של הפקידה שאמרה "מה עוד", החליטה לעזוב, כי לא ראתה לנכון להסתכן עוד יותר שמא יפגע בה או בילדיה.

באותו זמן אחיו של המתלונן, שידע כי היא בת זוגו, התחיל להתקשר אליה וביקש חוות דעת על אחיו, והוא לדבריה איים עליה בצורה ברורה מאד, שאם לא תכתוב היא תשלם את המחיר ואם תכתוב כי אז הוא ואביו, שלכאורה יש להם מילת כבוד, יניחו לה לעד. בשלב הזה כבר צפתה מה הולך לקרות והיתה מגובשת בדעתה לפגוע בעצמה. לדבריה כתבה הרבה חוות דעת, ורופא מטפל לא נותן חוות דעת אלא רק סיכום טיפול. במקרה של מתן חוות דעת היא תמיד עובדת מול עורך דין, לא מול מטפל. למרות שידעה שהיא הולכת לסיים את חייה, היה לה קשה לכתוב את חוות הדעת, כפי שיכול לראות מי שקורא אותה- כתוב"בתור חברה של המשפחה ולבקשת המשפחה ומתוך הכרות עם המשפחה, בשום מקום לא כתוב רופאה, בתור בקשה של חוות דעת" (עמ' 62). לדבריה עורכת הדין שסיפרה שדברה עמה מעולם לא עשתה כן, לא פנתה אליה ולא כתבה לה "זה שקר וכזב, אני בכלל לא דברתי איתה כלום" (שם). את חוות הדעת נתנה בגלל ההפחדות מהאח של המתלונן ומה שעשתה בעצם הוא סיכום מסמכים רפואיים שהאח הביא לה לפי בקשתה, העתקה ממסמכים קודמים. השקר היחיד שהיה בחוות הדעת הוא שהיה כתוב שם 4 בדיקות. זה הסתכלויות. "לא שזה תקין. זה מה שעשיתי" (עמ' 63). עד ההסתכלות של ד"ר קלרה שילד היתה לגבי המתלונן אבחנה של סכיזופרניה פרנואידית.

על הטענות נגדה שמעה לראשונה ב-2008 מחברים מתחום הפסיכיאטריה, שסיפרו לה שעו"ד שניט מסתובב בהסתדרות הרפואית ומספר על המקרה שהולך להיות גולת הכותרת של חייו. ואז שנה שלמה היתה בחרדות וב-2009 הגיעו כל התביעות, תביעה להסתדרות הרפואית, למשרד הבריאות ותביעה אזרחית.

לסיכום חקירתה הראשית אמרה הנקבלת כי ניהלה עם המתלונן מערכת יחסים זוגית לכל דבר, לא מעוותת מבחינה זו שהיתה בת זוג וגם מטפלת, והיא מעולם לא איפשרה לו להשתמש במרשמים שלה כדי לקבל לעצמו תרופות, ומעולם לא אפשרה לו לקחת חלק בטיפולים שלה.

בחקירתה הנגדית אמרה הנקבלת כי כיום אין היא לוקחת תרופות כמו בעבר (לוריוואן) אלא רק תרופות לשינה.

לדבריה בפגישה הראשונה עם המתלונן לא סיפר לה כי התבקש להיות במעקב לאחר שחרורו מבית החולים אברבנאל אלא רק שהוא מרגיש לא טוב, חולשה, שותה יותר אלכוהול, יש לו בלוטות נפוחות, חום בערב, ואמר שהוא במעקב רפואי וקיבל אנטיביוטיקה מהרופא. מבחינתה הוא הגיע לפגישה טיפולית אחת, וידעה שזה רק לפגישה אחת, כך אמרה לו גם בטלפון וגם בפגישה, אמרה לו בפגישה שקודם עליו לטפל בבעיה הפיזית שלו וכשיסיים יטפל בשאר הבעיות אך לא אצלה כי ידעה שבמצבה לא תוכל לטפל בו. עם בואו של הנקבל ב-17.9.2006 לקחה ממנו אנמנזה פסיכיאטרית לא מלאה, בעיקר אנמנזה רפואית, אך לא רשמה, אלא בכמה מילים במכתב לגיקי סרוב. בין שאר הדברים שסיפר לה המתלונן על הרקע שלו (שהיה מאושפז זמן ממושך בבית חולים פסיכיאטרי, אובחן כסכיזופרן, ניסה להתאבד), סיפר שלוקח טיפול בריטלין להפרעת קשב וריכוז שמקבל מרופא, ומשהו לשינה. חושבת שגם אמר שהפסיק טיפול תרופתי אנטי פסיכוטי, אך איננה בטוחה אם היה כן בפגישה זו. לדברי העדה עשתה למתלונן בדיקה גופנית חלקית, כפי שהיא עושה לכל אדם שמגיע עם תחלואה שמכוונת לכיוון מסוים, היו אנשים שהגיעו אליה עם סימפטומים לכאורה פסיכיאטרים ונשלחו לחדר מיון, לעיתים הסיבה הגופנית מטשטשת את התמונה הקלינית והפסיכיאטרית. היא חשבה שיש בעיה גופנית אקוטית שדורשת טיפול דחוף, אך לא חשבה להתקשר לרופא המשפחה, ולא חשבה להזמין אמבולנס, אלא הפנתה את המתלונן לד"ר גיקי סרוב, עמו גם שוחחה בטלפון בעניין, במסגרת עבודתו במכבי כרופא משפחה. למרות זאת נתנה למתלונן, שעורר אמפטיה, רחמים ואמון, מרשם, כי היה זקוק לו באותו יום, ואצל סרוב יכול היה לחכות יום-יומיים- שלשה, אך הנקבלת הודתה כי זו טעות, לא תקין עד הסוף, ואנושי. זה גם לא תמרץ להגיע לרופא המשפחה שלו, כי הוא טופל שם לגבי הבעיה הגופנית שלו באנטיביוטיקה, אך עד שהגיע לבית החולים ונותח, לא קיבל את הטיפול הנכון. יש שאין היא גובה תשלום עובר פגישה ראשונה, והמתלונן לא שילם עבורה.

הפגישה הבאה בין הנקבלת למתלונן, לאחר שהתקשר אליה מספר פעמים במהלך השבוע והיה ברור שהוא מפרטט אתה, היתה לדבריה ביום 1.10, בביתה, וזה היה date. הנקבלת ידעה שהמתלונן היה מכור לסמים ונתנה לו מירשם לריטלין כי הבינה ממנו שהוא קיבל ריטלין קודם, שכל החיים שלו טופל בריטלין, "אז עוד מרשם שלי לכאן או לכאן זה לא יחמיר את ההתמכרות שלו לסמים" (פרוטוקול מיום 28.1.2013 עמ' 14), וזאת למרות שלא קבלה כל מסמך רפואי, וזאת בגלל המצוקה הגופנית הבולטת, שאלמלא היא לא היה מקבל ממנה מירשם ו"כל המהלך של המפגש הזה היה שונה לחלוטין" (שם). היא לא חשבה שרזונו של המתלונן מצביע על בעיית אכילה, כפי שרופא המשפחה חשד במשהו זיהומי. בשלב זה הוגשו לועדה שני מוצגים – ת/25 הכולל מסמכים מתיקו הרפואי של המתלונן בקופת חולים קודם לפגישתו עם הנקבלת, ו-ת/26 הכולל מסמכים מתיקו הרפואי לאחר הפגישה עם הנקבלת. במסמכים מופיע השם [REDACTED], והנקבלת הכחישה שהיא נתנה לו את השם [REDACTED], סיפרה הוא הציג עצמו בפניה כ- [REDACTED] וידוע לה שהשתמש בשם זה גם בדרכון שזיף.

העדה אמרה כי אין לה מושג שהמתלונן לא קבל ריטלין קודם לפגישתם וכי לקח לרופא קופת חולים את מרשמה כדי לקבלו, וכי על פי חוות הדעת של ד"ר קלרה שילד היה כתוב שלמתלונן יש הפרעת קשב והוא טופל בריטלין.

לדבריה ד"ר ברכה גאוני לא אהבה את הרעיון שהמתלונן יהיה בן זוגה, לא אהבה את בחירתה, לא חשבה שזה מתאים והולם את הנקבלת, אך אם בתקופה כל כך קשה ורעה יש לה כמה רגעי נחת ושקט, "אז זה בסדר".

הנקבלת אישרה שמערב יום כיפור היו לה יחסים אישיים רומנטיים עם המתלונן שנפגש עמה בימי שני ורביעי ובסופי שבוע כשהילדים לא היו עמה ועבר לגור עמה די מהר, הוא הכיר את ילדיה והוריה, והיא התקשרה אל הוריו כשהיה בבית החולים.

הנקבלת הכחישה כי נתנה מרשמים למתלונן לאחר שהחלו היחסים האישיים ביניהם, היא חשבה שהוא צריך לטפל במצבו הגופני אך לא צריך לקבל תרופות פסכיאטריות, והיא לא נתנה לו את המרשמים ת/4-10, על אף האמור במסמך "בדיקה ראשונית של כתבי יד וחתימות" של מר יצחק חגג, גרפולוג משפטי, מיום 15.5.2011 שהוגש כמוצג ת/27. לדבריה עד 2009 כלל לא ידעה שמזייפים אותה. כאשר המתלונן גר אצלה בשנים 2006-2007 המרשמים שלה היו זמינים לו, כי הקליניקה שלה בבית ולא היתה בעיה לקחת ולצלם מרשמים שהיא כתבה והשאירה לאחרים, לשנות, להוסיף שם או חתימה. הנקבלת הכחישה שהיא נתנה את המרשם ת/4 מיום 3.10.2006 שבו בין היתר נרשם Tegretol, אשר לפי חוות הדעת ת/27 נכתב על ידה למעט שם החולה, ואין היא יכולה להסביר כיצד קבע כך המומחה אך כתב היד לא שלה והמספרים לא שלה. לדבריה נתנה למתלונן מרשם בפגישה הראשונה, שאותו "כנראה הוא באמת מסר" ואף פעם לא נתנה כל מרשמים אחרים, אך המתלונן "יכול לחבר את זה נניח ממשהו אחר שרשמתי את תעודת הזהות שלו ובמספר מתאריך שרשמתי למישהו אחר" (עמ' 34).

ביחס לסיכום האשפוז של בית החולים איכילוב ת/11 בקשר למתלונן, בו נרשם כי חודש טרם קבלתו בלוטה נפוחה, ולא כמו שהעידה בספטמבר, הנקבלת אמרה שאין היא אחראית לכך, אבל בבית החולים רושמים מה שאומר החולה, וזה כנראה מה שמסר המתלונן. לדבריה ב-1/3 (החלטת ועדת הבירור בלשכה לאתיקה של ההסתדרות הרפואית) אמרה שמערכת היחסים התחילה בנובמבר, כי היתה במצב של שוק ובלבול לאחר שקבלה שלוש תביעות שונות במהלך שבוע, ולא היו לה יומנים שהיו במס הכנסה, כדי לשחזר תאריכים ולא זכרה אותם. ונזכרה בתאריך המדויק לאחר שדייר איזק ובן זוגה שכנעו אותה ללכת למס הכנסה לצלם את היומנים. לדבריה כי לא אמרה לועדה כי המתלונן אילץ אותה לרשום את המרשמים, אלא כי אולצה לכתוב את חוות הדעת, ולא על ידו. משהוצג בפניה תצהירה שהוגש כמוצג ת/28 אמרה ביחס לגירסה שם (סעיף 33) כי המתלונן הגיע לביתה והיא הסיעה אותו לבית החולים שם אושפז, כי זה מה שזכרה מוקדם יותר, וסידרה את הזכרון בצורה מדויקת רק כשהיו לה היומנים, והיא אכן לקחה את המתלונן לבית החולים, וזה היה בתאריך בו אושפז. מה שכתבה בתצהיר זו האינפורמציה שזכרה, היתה לה תחושה שלקחה אותו לבית החולים כשבועיים אחרי ההכרות ורק אחרי זה ראתה זה היה אחרי חודשיים וחצי בערך, שבמהלכם לא קיימו יחסי מין, לא היה מגע פיזי מלא. הנקבלת הודתה כי "יש גירסה עוד גירסה ויש משהו שכתבתי גם למשרד הבריאות, להרשקו וזה, כשהכל היה בלחץ, כל זה היה ללא יומנים שלי, כשאני בשוק לגמרי מכל הסיפור, כשאני לא יודעת, כשיש אצלי חלקיקי זכרונות. רק אחר כך, כי הצלחתי להתיישב ולהתארגן על עצמי לסדר לעצמי את

הזמנים יחד עם זה מתי לקחתי אותו מתי לא לקחתי אותו... " (שם עמ' 47). משהושמעה ההקלטה של השיחה שתומללה כת/16 ובה נאמרו דברים לעניין תשלום, הכחישה הנקבלת כי לקחה כסף מהמתלון, ובתשובה לדברי ב"כ הקובל אמרה: "אני חושבת שזה שיא החוצפה, הדבר הזה, אני חושבת שאתה מביא קלטת מבושלת שכן אדם שהיה מאד מגמתי, שעשה לי עוקץ שזה היה אחרי... מתי אני מוקלטת ומתי אני לא מוקלטת, שהוא אלוף בלבשל קלטות... יש כאן מערכת שלמה של ניירת שהוא לכאורה הקליט אותי, די מבושלת, מבויתת שאני נמצאת במצב הכי קשה שבעולם, כשאני מנסה לרצות אותו... אני אפילו זוכרת את המשפט הזה שאמרתי... זה אפילו היה חוש הומור. בהתחלה אמרתי, אפילו לא הבנתי שהוא מדבר על עצמו... עכשיו אני לא יודעת מה, איך את החיבורים כאן... אני לא יודעת מאיפה, איך, איך כאן מחוברים הדברים... זה יחזור כל הזמן. אלא אם כן תראה לי את הדיסק המקורי, אל תראה לי דיסקים שהוא בישל, כי בזה הוא אלוף..." (שם עמ' 52-53).

משהושמעה ההקלטה של השיחה שתומללה כת/17 חזרה העדה והאשימה את ב"כ הקובל בהשפלתה ו"את הסיטואציה שאני הייתי בה, שהייתי צריכה למכור את נשמתי כי ידעתי שהוא בקשר עם האקס שלי, שזה היה אחרי מעשה אובדני שלי, שניסיתי עוד למנוע ממנו את מה שקורה היום, בכל דרך אפשרית, כולל הסכמה לכל מילה שהוא אומר. אתה יושב כאן ומציג את זה בצורה כל כך משפילה וכל כך לא הגונה וכל כך מכוערת, שאין לי פשוט מה להגיד... (עמ' 54). וכך לגבי השיחה בת/19 "אני מדברת אליו כאילו הוא אלוהים, אני מדברת אליו כאילו כל מילה שהוא יגיד היא כן. אני מדברת אליו כאילו שאני מוכנה עכשיו ליפול על הרצפה כדי לגרום לו לשנות את דעתי ולא לעשות את מה שהוא עשה שאני נמצאתי וזה כבר משנת 2006... לא קיימות קלטות, לא זמן מתי זה נעשה, לא חומר שהוא מוכח, זה קלטת שיכולה להיות מבושלת, וכן, הייתי מוכנה להגיד לו- אתה אהובי, אתה הדבר הכי מדהים...." (עמ' 55).

ולשאלה אם הקלטות מבושלות או משקפות את זה שהנקבלת היתה במצב שהיתה מוכנה לומר כל דבר אמרה: "יש חלק שאני מזהה שאני אמרתי, יש כאן דברים שאני, לא מחוברים, כשהם לא מחוברים נכון... יש משפטים שאני מזהה שאני אמרתי אותם, יש ברצף הזה, ויש דברים שאני יודעת שזה לא נאמר בחיים ברצף הזה, ובצורה ברורה" (עמ' 58). בהתייחסה לת/19 הכחישה הנקבלת כי הכניסה את המתלון לחדר הטיפולים, וכאשר היו במצפה רמון כשהיתה רופאה יחידה אמרה לו "תביא פלסטר, תביא את הזה, תביא, כשהוא היה בסביבה, תביא מכאן את התחבושת כי טיפלתי גם בפגיעות..." (עמ' 64) ובישיחתם הטלפונית עשתה לו "האדרה כמה הוא גדול ומדהים". הוא בחיים לא היה בשום טיפול של מטופליה, אך היא אישרה זאת למתלון, כי היתה מאשרת לו כל דבר באותה תקופה. הנקבלת חזרה על כך שחוות הדעת שנתנה על מצבו של המתלון נעשתה תחת איומים ולחץ, כתבה אותה כשסכין על צווארה, ובהתאם לדברים שסיכמה עם אחיו, תוכנה הם סיכומי האשפוזים הקודמים, כאשר לא היו בדיקות אלא 4 תצפיות במצבים שהמתלון היה פסיכוטי, כשהוא לוקח סמים. היא גם חזרה על כך שלא יכלה לשלוט במתלון, שהיה חזק ממנה ומהיר ממנה, כאשר עזב את המכונית במדבר לאחר מצפה רמון, ולכן קיוותה שתצליח להגיע אליו דרך רכות כפי שהיה בעבר, אך הפעם לא הצליחה. לדברי התקשורת להתקשר למשפחה כי לא היה לה מספר טלפון (מבית החולים דברה בזמנו מן הטלפון של המתלון) אך לבסוף השיגה את אחיו.

הנקבלת אישרה כי היתה מעורבת במחקר בנוגע ל-MDMA, אקסטזי, דרך ארגון עולמי בשם MAAPS, שנערך לגבי מחקר בבית החולים באר יעקב. היא אמרה כי מעולם לא השתמשה עם המתלון בשום סם, כי איננה אפילו מעשנת סיגריות, המתלון היה נהוג לקחת מפעם לפעם חגיגת, שהוא סם של פיצוציות, ו-MDMA היחיד שנמצא בארץ שמור בתוך כספת בבאר יעקב.

הנקבלת לא הסכימה להתייחס לכתבה בעיתון ידיעות אחרונות שהוגשה כמוצג ת/29. היא אישרה כי לקחה תרופות כפי שעולה ממכתבה של ד"ר ברכה גאוני מיום 1.11.2007, מוצג ת/30, אך אינה יודעת אם אפשר להתמכר לתרופות אנטי דיכאוניות.

4.10. העד האחרון היה פרופ' יחיאל בר אילן, מומחה ברפואה פנימית שעוסק בתחום הביו-אתיקה, פרופסור לאתיקה מקצועית, חבר בועדות אתיקה בארץ ובעולם, אשר נתן ביום 6.7.2009 חוות דעת מומחה מוצג נ/14 בהליך האזרחי נגד הנקבלת. לדבריו בארבע השנים

מאז נתן את חוות הדעת התגלה הרבה בדיונים משפטיים ומסגרות אחרות. מדובר בהאשמה מיוחדת, כאשר קשה אם בכלל, להטיל איסור גורף. יש בעיה של איזון בין זכות לבחור חיים אינטימיים לבין שיקולים אחרים. יש הבדל בין קשר מיני לבין קשר רומנטי, זוגי, מכלול שותפות בחיים, שהוא הרבה יותר מוגן.

יש מספר מודלים בקשר לאיסור על קשר מיני בין רופא למטופל (כשיר) - הראשון הוא מודל האמון (fiduciary) המקובל באירופה הקונטיננטלית, שאומר כי עצם הקשר רופא-חולה הוא התחייבות אמונית שלא יהיה קשר מיני; השני - טיבו של הקשר - פערי כוח משמעותיים, שיש בהם העדר אפשרות של הסכמה מדעת; השלישי - טראנספרנס, קרי בקשר רופא-חולה נוצרת דינמיקה נפשית, השלכה של יחסים של המטופל עם אחרים לקשר הטיפולי, וכשכנס מין לתמונה, הוא מחבל בכך, משחית את היכולת לטפל בחולה שכן נוצר נזק הפוגע בכלי הטיפולי.

המודל האחרון הוא זה שהציג פרופ' ויצטום מטעם הקובל, אך לטענת העד, הוא נדחה על ידי בית המשפט העליון כשיקול משפטי, כי לא הוכר כמודל רפואי. הדוקטרינה הזו אינה main

stream, ופרופ' ויצטום נתן חוות דעתו בהתבסס עליה בלי שהציג שיש גישות אחרות. בשנת 2002 הלשכה לאתיקה של ההסתדרות הרפואית הוציאה הנחיות ברורות, לפיהן קשר מיני עלול לגרום נזק, ותיקון 77 לחוק העונשין הוא יחודי, ומדינת ישראל היא המדינה היחידה שהגדירה מהו קשר טיפולי. והשאלה המהותית במקרה זה היא האם התקיימו יחסי רופא-חולה. החוק מדבר על סדרת טיפולים, על סידרה של מפגשים, לא על מין, כאשר הדגש על הנזק, וזה מוביל לדוקטרינה של פערי כוחות. במקרה שלפנינו העובדות שנויות במחלוקת. יש גירסה מול גירסה כמעט בכל. מצד אחד גירסה מפוקפת של מתלונן עם הרשעות במרמה, אבחנה של סכיזופרניה פרנואידי, גם ויצטום אומר שהחולה איבד אמון במערכת ובכל זאת אבחן דברים על סמך אדם שפנה אליו כפסיכיאטר ואיבד אמון, כאשר בתהליך עצמו לגביו התלונן החולה, הוא בעצמו רימה והונה ועשה מעשים לא תקינים. יש לו דפוס של חוסר אמינות - הונאה, התחזות, הופנה לפסיכיאטר לאחר ששוחרר עם אבחנה של סכיזופרניה פרנואידי, ולא עשה דבר שלושה חדשים. ומול גירסה זו יש מהצד שני פסיכיאטריה שלדבריה לא נוצר ביניהם קשר טיפולי. נוצר קשר אינטימי, זוגי, לא רק לסיפוק מיני, הוא גר אצלה, חלקו משק בית, היא שילמה עבור חלק מהוצאותיו, וכשהקשר התפוגג הצד המתוסכל התלונן.

סעיף 347א לחוק העונשין מדבר על אופן מתמשך, צריך להראות שהרופא עשה ניצול לרעה. במקרה הנדון יש ראיות שהניצול היה בדיוק הפוך, היא היתה במצב אישי לא פשוט, ולו היתה כוונה ללכוד אותה ברשתו. החוק מדבר על מין בלבד, לא על קשר אינטימי שהוא הרבה יותר מוגן, מדובר על חיי זוגיות.

האתיקה מפרידה בין שאלות של מוסר אישי והתחום האינטימי לבין התחום העבירתי, ובמקרה זה לא נעברה לדעתו עבירה.

לדברי העד נתן חוות דעתו ב-2009 לצורך תביעת הנזיקין, לפני הדיון בלשכת האתיקה של ההסתדרות הרפואית, לאחר שראיין את הנקבלת ואת עו"ד שרם שייצג אותה לצורך הבנת התיק. הוא לא ידע על הדיון בהסתדרות הרפואית ונודע לו בדיעבד לקראת הדיון והעדות בתביעה האזרחית. בהתייחסו לדברי ב"כ הקובל כי השאלה איננה אם התנהגות הנקבלת היתה אתית אלא אם חרגה מן המקובל בפסיכיאטריה כשהיחסים הרומנטיים התפתחו במהלך המערכת הטיפולית תוך ניצול היחסים, הסכים העד, כי זה מה שכתוב בחוק וזה גם לא אתי עם הסתייגות אחת שנויה במחלוקת, - אם מדובר ביחסי מין או ביחסי זוגיות. הוא גם הסכים כי בדברים מסויימים הדינמיקה בין חולה נפש לפסיכיאטר שונה מזו בין חולה לפנימאי, כאשר לכל רופא יש צבע משלו. למתלונן היו תקופות שהיה פסיכיאטר פרנואידי, אם כי פרופ' ויצטום אומר שאין הוא חולה, אלא מדובר בהפרעת אישיות. לשיטתו אם זו הכותרת, אז ניתן להאמין לסיפורים. אלא שלדעת העד קשה לקבוע עובדות לגבי מה ששנוי במחלוקת.

העד הסכים כי בהנחה שהיו יחסי מטפלת - מטופל והתקיימו תוך ניצול המערכת יחסים אינטימיים, כי אז יש ניצול, אולם כך אם הדבר היה רק לצורך קיום יחסי מין. יש הבדל עצום בין ההנחה לבין מה שנפרש לעינינו.

סיכומי הצדדים

4.11. עו"ד יונתן ברג, ב"כ הקובל, חזר בראשית דבריו על המפורט בסעיף 13 לקובלנה, שעל פיו נטען כי הנקבלת גילתה התנהגות שאינה הולמת רופא מורשה ורשלנות חמורה במילוי תפקידה. לדבריו, במידה שהוכחו על ידו העובדות, הרי גם אליבא דהעד המומחה מטעם הנקבלת מדובר בבעיה אתית, אלא שלדבריו מה שקובע הוא לא העניין האתי, אלא פקודת הרופאים. לדבריו הדברים העולים מתיק זה חריגים והזויים וקשה להאמין שקרו, התיק סובב על העובדות, ויש די ראיות כדי להוכיח את אשמתה של הנקבלת.

לעניין קיום יחסים אינטימיים עם מטופל במהלך הטיפול (סעיף 13א לקובלנה), טוען עו"ד ברג כי הוכח שהיה תהליך טיפולי- מתן מרשמים לאורך זמן ממושך, תשלומים עבור טיפולים, וחוות דעת שגם היא מעידה לדבריו על יחסים טיפוליים. יש ארבע גירסאות של הנקבלת ומולה גירסת המתלונן, שאמנם הורשע בהתחזות ומרמה וכו', אך יש תימוכין לעדותו.

בעניין המרשמים, גם על פי חוות דעתו של הגרפולוג חגג, המרשמים ת/4-10 רשומים בחלקם הגדול בכתב ידה של הנקבלת, המרשמים ניתנו לאורך זמן מאוקטובר 2006 עד מאי 2007 כולל בינואר 2007 אחרי אשפוז, מרשם למורפין למרות שרופאים המליצו על אופטלגין או אקמול. וכך מתיקו הרפואי של המתלונן עולה שהרופא המטפל נתן תרופות בהמלצת פסיכיאטר. מתן המרשמים למתלונן קושרים את הנקבלת למתלונן ומצביעים על סדרת טיפולים וקשר מתמשך.

לעניין התשלומים הנקבלת עצמה הודתה בכל במהלך שיחה עם המתלונן בתמליל שיחה ת/16, דבר שמתיישב עם עדותו של המתלונן כי היו כמה מפגשים, פעמיים בשבוע, והוא לא יכול היה לעמוד בתשלומים.

עו"ד ברג הפנה גם לתמליל השיחה ת/17 בעמ' 21 שם הודתה הנקבלת כי התנהגה התנהגות לא מקצועית כאשר לא יכלה לעמוד בפני אהבתה. אשר לגירסאות הסותרות של הנקבלת:

- בעדותה מיום 9.9.2012 עמ' 8-11 אמרה שהיתה פגישה ביום 17.9.2006, לאחריה נשלח המתלונן למיון לד"ר סרוב, והיחסים החלו רק ביום 1.10. זה אינו מתיישב עם האשפוז ביום 22.12.2006 כעולה מ-ת/11;

- בגירסת הנקבלת בהסתדרות הרפואית נ/1 עמ' 3-4 אמרה הנקבלת כי היה מפגש ראשון בתחילת נובמבר, אשפוז באיכילוב, ואז החלו היחסים;

- בתצהיר למשרד הבריאות במסגרת השימוע ת/28 (ללא תאריך) מספרת הנקבלת כי הפנתה את המתלונן לד"ר סרוב, ואחרי שלושה ימים הגיע המתלונן לביתה והיא הסיעה אותו לבית החולים, הוא אושפז ושם החל להתרקם קשר רומנטי;

- לד"ר בר אילן אמרה כי המפגש הראשון היה בתחילת אוקטובר, והיא הסיעה את המתלונן. לטענת ב"כ הקובל יש סתירות בשאלה מתי החל הקשר, מתי הסיעה לבית החולים, אם הסיעה לבית החולים, וכל אלה מחזקים את הראיות נגד הנקבלת, מערערים את אמינותה ומחזקים את גירסת המתלונן.

לטענת עו"ד ברג, בחוות הדעת מיום 2.7.2007 שכתבה הנקבלת (נספח א' לקובלנה) נאמר כי בחצי השנה האחרונה היו לפחות כארבע בדיקות פסיכיאטריות, וכי היתה בדיקה ביום 10.4.2007 והיא מעידה בה שמכירה את המתלונן ובדקה אותו במשך כמה חודשים. בנוסף לכך יש העדות של המתלונן, שאף שהורשע, עדותו מחזקת את הראיות לכך שהיו יחסים טיפוליים: כך עולה מעדותו מיום 7.8.2011 לפיה היו פגישות פעמיים בשבוע, תשלום שהיה קשה לו, קבלת מרשמים, בנובמבר השיחות עברו למיטה, ורק חודש לאחר מכן מופיעה הבלוטה במפשעה כפי שעולה מן התיק הרפואי כי הופיעו סימנים חודש לפני אשפוזו בדצמבר. לאור זאת, לטענת ב"כ הקובל, יש תימוכין לכך שהיו בין הנקבלת למתלונן יחסי רופא-מטופל, שבמהלכם החלו היחסים האינטימיים.

לגבי מתן ריטלין ושכנוע להשתמש בסמים הפנה עו"ד ברג בתחילת דבריו למסמך של ד"ר רמות ת/30 לפיו הנקבלת מקבלת מינונים ענקיים של תרופות והפנה אותנו לתמליל ת/20 עמ' 32 ול-ת/21 מהם עולה שהנקבלת מודה בחצי פה כי לקחה סמים יחד עם המתלונן. מסיכומי המחלה של המתלונן בבית חולים אברבנאל ת/1 ו-ת/2 לא עולה כי השתמש אי פעם בריטלין, גם לא בארה"ב, וכך אין זה עולה מן התיק הרפואי בקופת חולים מכבי עד לתחילת הטיפול אצל הנקבלת. אף שלדברי מר ברג הוא יודע שקשה להאמין שכך קורה ומדובר בדבר לא שיגרתי ויוצא דופן, אך לאור העובדות והגירסה שתומכים בכך, יש להרשיע את הנקבלת גם

בנושא מתן הריטליין והשכנוע להשתמש בסמים.
בקשר להצטרפות המתלונן לדיונים ולטיפולים של חולים אחרים טען עו"ד ברג, הרי שהנקבלת עצמה מודה בזה בתמליל ת/19 שם אמרה בעמ' 12 כי המתלונן חווה חוויה נהדרת, כלומר היא עצמה מודה שהכניסה אותו לדיונים.

אשר להכנת חוות דעת כוזבת לצורך הליך פלילי שיועדה להטעות את בית המשפט בשל כך שאין המתלונן כשיר לעמוד לדין, הפנה אותנו עו"ד ברג למוצג נ/1 החלטת ועדת הבירור בהסתדרות הרפואית בעמ' 9 כי אין חולק שהנקבלת כתבה חוות דעת רפואית ואין לקבל את הטענה כי עשתה כן רק בשל איומים. לפיכך אחת מן השניים, או שהיו יחסי רופא-מטופל ששה חדשים, ואם לא היו- כי אז מה שכתוב בחוות הדעת אינו נכון, אף שלדעת מר ברג, גם היו יחסי רופא-מטופל וגם נכתבה חוות דעת לא נכונה. הוא הפנה אותנו גם ל-ת/14, מכתבה של הנקבלת לעורך הדין שייצג את המתלונן בתיק הפלילי, שם כתבה כי הכירה את המתלונן וטופל בתרופות אנטיפסיכיות, כולל מייצב (כנראה טרגרול) למרות שהמתלונן כלל לא קיבל טיפול אנטיפסיכוי לאחר ששוחרר מאברבנאל, והנקבלת ידעה זאת.

אשר להשארות של המתלונן במצב פסיכוי פראנואידי בכביש בלי להודיע לאיש- לדברי עו"ד ברג הנקבלת הודתה בכך, ופעלה לא נכון לאור חוק לא תעמוד על דם רעך כאשר השאירה את המתלונן בסכנה מיידית, פסיכוי, מסומם ואף לא הודיעה למשטרה או למגן דוד אדום. זו התנהגות לא מקובלת ואטומה, ויש די בראיות כדי להרשיע גם בפרט זה.

בקשר להתייחסותו של פרופ' בר אילן לסעיף 387 לחוק העונשין, ביקש עו"ד ברג להזכיר כי מדובר בהליך משמעותי ולא פלילי, ולכן לא חל סעיף הפלילי, ולצורך ההבדל בין ההליכים הפנה אותנו לעש"מ 5282/98 מ"י נ. תמר כתב הקובע כי מדובר בתכלית שונה ולכן מערכת שיקולים שונה.

לענין הדין המשמעותי, אם יש סטיה מהותית מן המקובל, הרי שמדובר ברשלנות חמורה כאמור בפסק דין פינסטרבוס, ובמקרה שלנו אין ספק שמדובר בחריגה מן המקובל. גם עמדת המומחה היתה כי אם מערכת יחסים התפתחה תוך כדי מערכת טיפולית הרי שיש מקום להרשיע באישום הראשון.

לאור העדויות והראיות האחרות ביקש עו"ד ברג כי נמצא שהנקבלת התנהגה התנהגות שאינה הולמת רופא מורשה, שאינה על פי הנורמות המקובלות במקצוע כאמור בפסק דין פישמן, והן נהגה ברשלנות חמורה, לפי פקודת הרופאים.

4.12. עו"ד ערן קייזמן, ב"כ הנקבלת, אמר בראשית דבריו כי להכרעה בתיק זה אין תקדים,

במקום בו הן משרד הבריאות והן הלשכה לאתיקה בהסתדרות הרפואית שגו בהבנת המטריה. לדבריו אין מחלוקת שקיום יחסים רומנטיים, כולל יחסי מין, בין רופא למטופל, אסור, ועלה לא פעם על המדוכה, בדרך כלל בהקשר לטיפולים נפשיים, שאז המטופל נחשף למטפל ונוצרת אינטימיות, שלעיתים מביאה למערכת יחסים לא רצויה ולא בריאה. במקרה זה עלו מיד על מסלול של קיום יחסי מין בין מטפל למטופל, ולכן הגיעו לתוצאה אליה הגיעו, כאשר לטענתו אין המקרה שבפנינו מקרה של יחסי מין או קשרים רומנטיים בין מטפל למטופל. לדברי עו"ד קייזמן, אם התנהגות אינה איתת, היא גם התנהגות שאינה הולמת, וקיום יחסי מין בין מטפל למטופל היא עבירה איתת חמורה, מהחמורות שרופא יכול להיות מואשם בהן, אלא שחוסר היכולת לראות דברים כהוויתם גרם נזק לנקבלת.

הנפשות הפועלות במקרה זה הן -

המתלונן, [REDACTED], הנמצא מבחינה נורמטיבית הרחק מעבר לנורמה- בחור צעיר עם רקע עברייני, חולה נפש מאובחן, נרקומן שביצע נסיון אובדני בארה"ב והוחזר לארץ, היה מאושפז, עברין מורשע בעבירות כבדות של מירמה, הפרת אמונים, זיוף גם של מבחני נהיגה שאיפשר לאנשים שאינם מורשים לעלות על הכביש;

השני- עו"ד דן שניט המופיע באין מפריע כעד בפני הלשכה לאתיקה ומעיד כי זו יוזמתו להגיע לשם, שולח תלונות, מספק את כל החומר למשרד הבריאות ושם לעצמו למטרה להרוס את הנקבלת כי לדעתו היא תפוח רקוב, והגיש גם תביעה אזרחית שעדיין מתנהלת;

ד"ר קלרה שילד- רופאה פסיכיאטרית אליה הגיע המתלונן ובפניה התוודעה, זמן רב לאחר סיום הקשר, שקיים קשר עם הפסיכיאטרית שלו, והיא, ד"ר שילד, ללא ששאלה כל שאלה, העבירה את המקרה למנהל בית החולים ומכאן התגלגלה הפרשה;

ד"ר ראול רודריגז, בעלה לשעבר של הנקבלת, אבי שני ילדיה, שמאז התגרשו לפני 10 שנים, ממרר את חייה, כדי לגרום לה לאבד את הילדים, ואשר המתלונן מסר תמורת תשלום, תצהיר בדיון המתנהל בפני בית המשפט למשפחה, שבו נאמרים דברים איומים על הנקבלת;

ועדת (צ"ל לשכת) האתיקה של ההסתדרות הרפואית המורכבת משלושה רופאים עם יעוץ משפטי, שההליך בפניה נוהל בצורה שערוריתית בלי שניתנה לנקבלת זכות טיעון, בלי שהמתלון נחקר.

עו"ד קייזמן ביקש לעשות אבחנה ברורה בין אתיקה ומשפט מצד אחד, לבין מוסר מצד שני, כשהראשון נוגע לחובות הרופא למטופל ולאחרים, והשני – לרופא עצמו. קשר רומנטי בין רופא לחולה נפש צעיר ועבריין, והתנהגות לא נורמטיבית כמו עישון סמים, זה עניין של מוסר ולא שאלה אתית. אם הנקבלת בחרה להתאהב במתלון, זו בעיה שלה. אולם אם הקשר נוצר על רקע של ניצול יחסים בין רופא למטופל, זו עבירה אתית חמורה, ולעניין זה ניתן ללמוד מהסעיף שבחוק הקובע שקיום יחסי מין בין מטפל נפשי למטופל הוא עבירה פלילית. החוק קובע קריטריונים, הוא מדבר על טיפול נפשי שמוגדר כטיפול באופן מתמשך, ועל כן במקרה שבפני הועדה יש להוכיח התמשכות מפגשים פנים אל פנים לצורך סיוע לאדם שסובל ממצוקה, הפרעה, מחלה או בעיה אחרת שמקורן רגשי או נפשי.

לטענתו אם מסכמים כל אשר העידו בפני הועדה, לרבות גירסת המתלון, רואים כי התקיימה פגישה אחת שכל כולה עסקה במצבו הגופני של המתלון, פגישה אחת בה הנקבלת אבחנה מצב בריאותי קשה עם בלוטה, ובזה נסתיימה הפגישה. גם פרופ' ויצטום בחקירתו הנגדית (19.8.2012 עמ' 34 שורה 13) אמר שקבע כי היה טיפול, שכן היתה פגישה אחת של intake. כלומר, היה טיפול שהיה מפגש אחד, וכבר אז נוצרו יחסי מטפל-מטופל, וכך בהמשך בעמ' 58 ו-68. גם גישת ההסתדרות הרפואית היא שכאשר הגיע המתלון נערכה פגישה טיפולית. ב"כ הנקבלת מסכים שהיה מפגש הערכה אחד כאשר המתלון הגיע כדי לשקול טיפול, אך לא היה טיפול נפשי, לא שיחות או משהו אחר, ולכן גם אז לא היה מטופל.

בהתאם כתב הקובלנה מיד מגדיר את המתלון כמטופל, כאשר לפיו בשבועיים הראשונים נוצר קשר טיפולי. אין מחלוקת לגבי הפגישה ראשונה, אך בפגישה השניה כבר מדובר על מסג', לא על טיפול נפשי, כל השאר לא נראה כמו פגישות פנים אל פנים תוך ניהול שיחות. למעשה כל החובה שמיחסים לנקבלת היא בגלל הפגישה הראשונה, אך לפי האמור בחוק אין זה עונה להגדרת טיפול נפשי, ואין די בכך ליצור חובה. אחרי שבועיים, ברור שהמתלון אינו מטופל. גם אם נתנה לו מרשמים אין זה משנה. הם חיו כבני זוג, המתלון חי אצל הנקבלת. אשר להאשמה בעניין הסמים – עניין הוא למשטרה ואינו רלבנטי לקובלנה, וכך גם אם זרקה אותו בדרך ממצפה רמון. באשר, לשם נסעה הנקבלת כרופאה והמתלון התלווה אליה כחובש, וכך הודה, שיקרו את המערכת. הוא לקח סמים, נכנס להתקף פסיכוטי, הכריח אותה לקום ולנסוע כשהוא נוהג, נהג כמטורף, היא עצרה אותו, והוא יצא למדבר, עם פלאפון ומים, והלך.

ב-2007 כאשר הנקבלת כתבה את חוות הדעת, המתלון מזמן לא היה בן זוגה, וודאי לא מטופל שלה.

לטענת עו"ד קייזמן, המתלון בפירוש טמן פח לנקבלת שנכנס לה ללב, והוא ניצל אותה, עקץ אותה, גנב חותמות, זייף מרשמים, הוא זייף אמן שנתפס כאשר הציג מרשם מזויף, אך הצליח לברוח. הקשר שהתפתח בין הנקבלת למתלון היה חולני, גם היא היתה במצב נפשי קשה, הבינה שאינה יכולה לטפל באנשים והבינה שהתיק של המתלון גדול מדי בשבילה, ומלכתחילה לא רצתה לטפל בו. אלא שהיא נמשכה אליו, התאהבה בו, הם שקלו לקנות בית יחד. יש הבדל בין פסיכיאטר שמנצל קשר כדי לספק שובע מיני לבין מה שהיה ביניהם. לטענת ב"כ הנקבלת, הקובל לא הוכיח במידה הנדרשת, בדומה להליך פלילי, מעבר לסתם דיבורים. לא הוכח רצף פגישות מתמשך, אלא מפגש אחד, intake שלא מבסס מערכת טיפולית שמטילה חובות. סעיף 347 דורש יחסי מין בהסכמה שהושגו תוך ניצול תלות נפשית ממשית, אך תלות כזו לא יכולה להווצר אחרי פגישה אחת עד ארבע. הדלות של המפגשים הן מבחינת התוכן והן מבחינת הכמות לא יצרו תלות נפשית. להיפך, לפי עדות הנקבלת לא היה ניצול נפשי של מצבו, אלא ניצול שלה על ידו, הוא ראה הזדמנות ולקח אותה. המתלון אף היה אלים כלפי הנקבלת.

אשר להקלטות – יש מאות עמודי הקלטה על גבי דיסק, על אף אחד אין תאריך, כולם נערכו לאחר שהפרשה התפוצצה, שנתיים אחר כך, כשהמתלון מטופל על ידי עו"ד שניט שדאג לתמלול. הוגשו רק חלקים, כאשר המתלון מנסה להפיל את הנקבלת בפח בשאלותיו, ולעניין זה הוא "אמן", רמאי, שקרן, נוכל. הנקבלת לא ידעה שהיא מוקלטת, אמרה דברים כאלה ואחרים, תארה את הבעיות בקשר, ולבסוף ניסתה להתאבד.

מדובר בשני אנשים שאינם לגמרי בריאים, שמצאו זה את זה, הנקבלת עצמה בהפרעת קשר ומקבלת תרופות, וגם אם נתנה לו מרשם לריטלין, דבר שמוכחש, הרי זה במסגרת יחסי

הזוגיות.

חוות הדעת ניתנה בעקבות פניית אבי המתלונן ואחיו אשר היו לפתע מזועזעים שבנו / אחיו במיטת הרופאה שלו. דווקא אליה פנו לצורך כך. הנקבלת היתה לאחר נסיון התאבדות, תחת איומים קשים, ואז כתבה חוות דעת ואמרה שבדקה את המתלונן. היא טעתה, ולעניין זה מוכנה לשאת באחריות על מתן חוות דעת שיקרית.

ברור שאין בסיס להאשמה כי הנקבלת שכנעה את המתלונן לרשום מרשמים לאחרים וכי איפשרה לו להצטרף לדיונים של חולים אחרים. גם המתלונן מתאר רק מקרה אחד בו התבקש להכנס לחדר ולהסביר ולתאר חפץ טכני.

כפי שאמר המתלונן, מה שהכי הפריע לו הוא שהנקבלת העיזה לזרוק אותו למרות שסיפר לה דברים סודיים, זאת אמר גם לד"ר שילד.

גם פרופ' ויצטום אמר שלא נתקל במקרה בו הגנה טענה שאין טיפול, ואמר שזאת אסטרטגיה מעניינת, לכן היה ויכוח על העובדות.

בסיום דבריו קרא עו"ד קייזמן מתוך תמליל שיחה בין הנקבלת למתלונן שצורף לחוות דעתו של פרופ' בר אילן, בה אמר המתלונן - בתגובה לדברי הנקבלת כי היא מפחדת - שהיא חייבת לפחד, שכל פעם שהיא שומעת את קולו, תהיה לה צמרמורת, וכי הוא מאיים עליה כי היא לא לומדת, כי היא תלויה בו הרבה, כי הקופסא שלו הסתובבה לגמרי, וכי "צעד אחד, צעד אחד קטן וזה יעלה לכולכם ביוקר, צעד, אחד קטן".

5. החלטת הועדה

הארכנו בהבאת העדויות, ולא בכדי.

כפי שאמר גם ב"כ הקובל, תיק זה "סובב על עובדות", כאשר השאלה המרכזית היא האם היו יחסי מטפלת-מטופל בין הנקבלת למתלונן, שאלה שהיא רלבנטית לעניין הראשון המיוחס לנקבלת בכתב הקובלנה - "קיימה מערכת יחסים אישיים ומיניים עם המטופל אשר הגיע אליה לצורך טיפול".

מרכזית אמרנו, אך לא יחידה, שכן חלק, למעשה רוב המעשים המיוחסים לנקבלת בכתב הקובלנה והמהווים על פיה התנהגות בלתי הולמת או רשלנית, עומדים בפני עצמם, ויכולים להיות עבירת משמעת גם אם לא מדובר במערכת יחסים טיפולית בין הנקבלת למתלונן. אליבא דהקובל, חלק מהמעשים המיוחסים לנקבלת אף שהם עומדים בפני עצמם, גם מחזקים את הטענה שמדובר ביחסי מטפלת-מטופל, למשל, מתן מרשמים לתרופות והכנת חוות דעת פסיכיאטרית המדברת על ביצוע בדיקות פסיכיאטריות (אף שכתב הקובלנה מדבר על הכנת חוות דעת כוזבת).

נדגיש ונאמר בפתח דברנו, כי מה שמונח לפתחה של וועדה זו, הפועלת מכוח סעיף 44 לפקודת הרופאים, הוא אך ורק הנושא המשמעותי, קרי, האם יש בהתנהגותה של הנקבלת משום עבירת משמעת בהתאם לאמור בסעיף 41 (1) ו- (3) לפקודה. כושרה של הנקבלת לעסוק ברפואה אינו נושא העניין שבפנינו ואינו בגדר סמכותנו, וכפי שהובא לידיעתנו במהלך הדיון בתיק, נושא זה נבדק מזה מספר שנים באופן שוטף במשרד הבריאות (כנראה על ידי ועדה מכוח סעיף 31 לפקודה), ככל הנראה בעקבות האירועים נושא הקובלנה, ולא נמצא שיש במצבה כדי לפגוע במסוגלותה לעסוק ברפואה.

זאת ועוד, ולכך חשיבות רבה. אין זה מתפקידנו לשפוט את התנהגותה האישית בחייה האישיים האינטימיים של הנקבלת, את חיי המשפחה שלה ואת ניהול משק ביתה, את העדפותיה ובחירותיה במערכות יחסים זוגיות, גם אם יש מי שהיו מצפים ממנה, ברמה האישית, ולאור הידע המקצועי שלה, להפעיל שיקול דעת לגבי ניהול מערכת יחסים אינטימית עם אדם בעל רקע פסיכיאטרי.

נציין כי הדיון בפנינו היה ארוך, לא פשוט ומאד טעון רגשית. נפרש בפנינו חומר רב, חברי הועדה לקחו חלק פעיל בדיונים והקשו קושיות רבות במהלכם, ולקראת החלטה זו חזרנו ועברנו על הרישומים, הפרוטוקולים והמוצגים הרבים.

שמונו לנגד עינינו כי מדובר בהליך משמעותי, לא הליך פלילי, השונה ממנו במהות ובתכלית, אך גם אין מדובר בהליך אזרחי, השונה ממנו תכלית השינוי. אמנם לא מדובר בהליך פלילי העלול לפגוע בחירויות האישיות, אולם "ההליך המתנהל לפני הועדה בעל מאפיינים המשותפים להליך פלילי" ו"בסמכות שר הבריאות להטיל על הנאשם סנקציה שנושאת במחנית עוצמתה יסודות מעין פליליים" (בג"צ 3233/12 פלוני נ. היועץ המשפטי לממשלה). בהליך זה בו אנו מצויים עלול

להפגע עתידה המקצועי והכלכלי של הנקבלת ושמה הטוב, ועלולה להיות להחלטתנו השפעה על מהלך חייה בעתיד. לא מדובר על עבירות משמעת של מה בכך, אלא בעבירות חמורות הנוגעות לליבת תפקודה של רופאה פסיכיאטרית. לכן עלינו להקפיד בעניין זה ולעמוד על עמידה ב"נטל הוכחה של מעבר לספק סביר, תוך התאמת כמות הראיות הנדרשות לנסיבות המקרה המסויים העומד לדיון" (בג"צ 1299/05 פלוני נ. היועץ המשפטי לממשלה ופסקי הדין המוזכרים שם).

נתייחס, איפוא, להלן לחומר הראיות שנפרש בפנינו בהתאם לשאלות העולות מן הפרשה נשוא הקובלנה.

5.1. על הפרק עומדת מערכת יחסים אישית סבוכה בין הנקבלת, אשה יהודיה, רופאה פסיכיאטרית, שבתקופה הרלבנטית היתה בת כ- 37 שנה ובמצב נפשי קשה ומטופלת על ידי פסיכיאטרית, לבין המתלונן, צעיר מוסלמי שהיה באותה עת בן כ-28, בעל עבר פלילי, חסר מקצוע, בעל רקע רפואי פסיכיאטרי עשיר ונסיונות התאבדות ומערכות יחסים עם נשים מבוגרות ממנו, שהגיע אל הנקבלת לצורך המשך טיפול כארבעה- ארבעה וחצי חודשים לאחר ששוחרר לפי בקשתו מאשפוז יום בן כשנתיים וחצי בבית החולים הפסיכיאטרי אברבנאל, "להמשך טיפול פרטי לצורך המשך טיפול ומעקב" (מוצג ת/2, ההדגשה במקור). בין השניים התפתחה בסמוך להכרותם מערכת יחסים אינטימית רומנטית ומינית, אך ללא ספק מערכת יחסים זוגית של ממש, עם חום, נעימות וליטופים כפי שהגדירה זאת הנקבלת לגבי החודשים הראשונים של יחסיהם, שאמרה בכמה הזדמנויות כי התאהבה בנקבלת שהיה עדין, ונחמד ומתוק ולבבי (למשל, פרוטוקול הדיון בלשכה לאתיקה של הרי"י 1/1), וכאשר המתלונן לדברי פרופ' ויצטום שהעיד מטעם הקובל, אוהב את הנקבלת עד היום (אוהב ושונא באותה מידה).

המתלונן עבר לגור אצל הנקבלת לאחר זמן קצר, חי אתה חיי שיתוף והיווה חלק בלתי נפרד מחיי המשפחה ומשק הבית, כפי ששמענו בפירוט מעדויותיהם בפנינו וכפי שעולה מן המסמכים השונים ביניהם, למשל, תצהירו של המתלונן (מוצג נ/6) בתמיכה לטענותיו של בעלה לשעבר של הנקבלת בסכסוך משפטי ביניהם, ומנוי שנתי מיום 6.2.2007 למכון כושר בתל ברך צפון שעשתה הנקבלת למתלונן (מוצג ת/12), וכפי שמעידות בין היתר התמונות מליל הסדר בשנת 2007 (מוצגים נ/44 ו-נ/46) בה נראים הנקבלת והמתלונן חוגגים את החג יחד בחיק משפחת הנקבלת.

אין מחלוקת כי שניהם תפסו את עצמם כבני זוג ולא הסתירו זאת, ואין ספק כי נפגשו בעקבות פניית המתלונן אל הנקבלת במסגרת עיסוקה כפסיכיאטרית. הנקבלת אינה מכחישה זאת, אך השאלה היא, האם החלה מערכת יחסים טיפולית קודם לתחילתה של מערכת היחסים האישית.

כאן המקום לציין, כי התלונות של המתלונן נגד הנקבלת הוגשו למשרד הבריאות ולהסתדרות הרפואית ביום 16.3.2009, דהיינו, יותר משנה וחצי לאחר סיום מערכת היחסים הזוגית.

5.2. לא ידוע לנו מדוע חלפו ארבעה חודשים (אליבא דהנקבלת) או ארבעה וחצי חודשים (אליבא דהמתלונן) עד שפנה המתלונן אל הנקבלת להמשך הטיפול האישי שבגינו ביקש להשתחרר מבית החולים אברבנאל. נראה מדברים שנאמרו בפנינו ומן המסמכים (למשל פרוטוקול הדיון בהרי"י 1/1 שהוזכר לעיל שבו הובעה תמיהה על ידי יו"ר ועדת הבירור בעניין הפער של מספר חדשים בין השחרור לטיפול), שהיה נסיון טיפול שלא צלח אצל פסיכיאטר אחר (שם). את שמה של הנקבלת קיבל המתלונן לדבריו כאחד משני שמות שנמסרו לו על ידי עובדת סוציאלית בבית החולים אברבנאל.

מה קרה באותם כארבעה חודשים בתחום הטיפול הרפואי במתלונן לא ברור. הומצאו לנו מתוך תיקו הרפואי בקופת חולים שני רישומים לגבי ביקורים מן התקופה של אותם מספר חדשים, האחד עניינו כאבים במפאר הסקרו-איליק, והשני תגובה של חרדה ודיכאון (שני המסמכים האחרונים במוצג ת/25). לא ברור כיצד טופל המתלונן ואילו תרופות קיבל באותה תקופה הן לגבי מצבו הגופני והן לגבי מצבו הנפשי, ולא מצאנו מהן, ומי רשם את התרופות נוגדות הפסיכოזה אשר הנקבלת מואשמת בהפסקתן (סעיף 3 לכתב הקובלנה).

נציין בהזדמנות זו, כי רישומי ביקורים בתיקו הרפואי של המתלונן בקופת חולים לגבי התקופה המתחילה ביום 3.10.2006 (מוצג ת/26) - כלומר, לאחר שהכיר את הנקבלת, ובהם

מספר ביקורים לצורך קבלת מרשמי תרופות לכאורה על בסיס מרשמי הנקבלת - מסתיימים ביום 22.12.2006 עם הפניה לחדר מיון (וזה היום שבו אושפז בבית החולים איכילוב לשלושה ימים). מאז אין כל רישום על ביקורים בתיק זה, עד לביקורו המוגדר ביקור מנהלי ביום 9.11.2011 שבו ביקש המתלונן לקבל מסמכים רפואיים לשנת 2006. לא ידוע לנו מדוע לפתע נפסקו הביקורים ומדוע לא פנה המתלונן לקבל תרופות באמצעות קופת החולים כפי שעשה קודם לכן, וזאת למרות שלדבריו בחודשים הנוספים שבהם ניהל את מערכת היחסים עם הנקבלת היא רשמה לו לדבריו מרשמים רבים (בניהם לכאורה מוצגים ת/7-10 אליהם נתייחס להלן).

5.3. וכאן אנו מגיעים לפגישה הראשונה בין הנקבלת למתלונן, ולהתפתחות מערכת היחסים האישית ביניהם, כאשר אין בפנינו אלא גירסה מול גירסה, זו של הנקבלת וזו של המתלונן. העדויות האחרות, שהן מטעם הקובל בלבד לתמיכה בגירסת המתלונן, אינן יכולות למעשה לתרום כמעט דבר לגופו של עניין, שכן הן בגדר דברים ששמעו העדים מהמתלונן או הסיקו מהתנהגותו, אך יש בהן כדי להשליך אור על אמינות מה שנאמר בהזדמנויות אחרות ובפני גורמים אחרים.

5.4. אין מחלוקת כי המתלונן הגיע אל הנקבלת לקליניקה בביתה (המצויה ביחידה נפרדת עם שירותים) לצורך אותו "המשך טיפול פרטי" האמור לעיל, ורבות הוקדש לשאלה מה תאריך הפגישה הראשונה. בעוד הנקבלת מסרה בפורומים שונים מספר מועדים בפרק זמן של כחודשיים - בין אוקטובר לנובמבר 2006, המתלונן טען כי התאריך היה 1 באוקטובר 2006, אם כי בשמו טען בא כוחו בפני לשכת האתיקה של הר"י ש"הטיפול החל 1-3/10" (הפרוטוקול במוצג נ/1).

בפנינו עמד המתלונן על גירסתו כי ביקורו הראשון אצל הנקבלת בקליניקה היה ביום 1 באוקטובר 2006 אחר הצהריים. משהקשה בא כוחה של הנקבלת בנקודה זו, שכן מועד זה היה ערב יום כיפור, טען המתלונן כי לא היה זה ערב יום כיפור. בדבריו לפרופ' ויצטום (מוצג נ/23) אמר כי הפגישה נקבעה ליום 1.10 בשעה 16.00, (לאחר שקודם נקבעה ליום 29.9). גם בתצהיר התשובה לשאלון בבית משפט השלום בתל אביב מוצג ת/10, תאריך הפגישה הוא 1.10 לאחר שמועד פגישה קודם בסוף ספטמבר בוטל.

לדבריו הוא זוכר את התאריך כי ניהל יומן, שנמצא בידיו אף שלא סיפר עליו לאיש קודם לכן, גם לא לפרופ' ויצטום. היומן לא הוצג לנו.

גירסת הנקבלת בפנינו היא שהפגישה הראשונה (והיחידה כפי שיפורט להלן) בעקבות פנייתו אליה של המתלונן להמשך טיפול, היתה ביום 17 בספטמבר, והמועדים האחרים שמסרה בפורומים אחרים (חודש נובמבר עליו מסרה בועדת הבדיקה בהר"י, 1 באוקטובר לפי דברים שאמרה לפרופ' בר אילן) נבעו מכך שלא היו בפניה יומני הפגישות שלה (שהיו בידי מס הכנסה לאחר שנתפסו במסגרת חקירה). משצילמה את היומנים (מוצגים נ/12 ו-נ/13) אימתה את תאריך הפגישה הנכון, כפי שהיה רשום בנ/12.

אשר להתנהלות הפגישה, גירסת הנקבלת כפי שהובאה בפנינו מתארת מעין intake קצר שבמהלכו סיפר המתלונן ששוחרר חצי שנה קודם לכן מבית חולים, הופנה על ידי מטפלת עובדת סוציאלית, אך הגיע ללא שום מסמך רפואי ולא היה כל מסמך הפניה. הוא סיפר לה שמאובחן כסכיזופרן, יש לו רקע של סמים, נמצא במעקב רופא משפחה ומטופל בריטלין, ולאחרונה התחיל להרגיש מאד מוטרד וחזר להשתמש בסמים. הוא גם סיפר שיש לו בלוטות מוגדלות בכל אזורי הגוף, ובלוטה בגודל של כדור טניס במפשעה, ירידה של 20 ק"ג במשקל, חום, חולשה ועייפות נוראית, עם הרבה טיפולים באנטיביוטיקה. בהיותה קודם כל רופאה, עם גישה אינטגרטיבית בחשיבה, ולפי נסיונה לעתים בעיה גופנית מטשטשת את התמונה הקלינית, ראתה הנקבלת כחובה להביא את המתלונן לרופא ולמיון כי הערכתה היתה לכיוון של כשל חיסוני, ואז אמרה לו שלדעתה יש בעיה גופנית והיא רוצה לבדוק כמה דברים, ואז בדקה את בלוטות הלימפה שהיו מוגדלות, בעיקר בלוטת לימפה ענקית במפשעה לאחר שבררה שהמתלונן חבר בקופת חולים מכבי, הציעה לשלוח אותו לד"ר גיקי סרוב (כרופא משפחה במכבי), כתבה מכתב עם המימצאים ואף התקשרה לד"ר סרוב ואמרה שהיא שולחת אותו, כי חששה שהמתלונן "נפל בין הכיסאות". בסיום הפגישה לאור דברי המתלונן כי אין לו כוח ללכת לרופא המשפחה לקבל מירשם לריטלין שבו הוא מטופל, נתנה לו הנקבלת מרשם לריטלין, ואמרה לו כי הוא חייב לטפל בדחיפות במצבו הרפואי, אך אמרה

ו-2 פגישות בשבוע השלישי, שבאחרונה ביום 18.10.06 קיימו יחסי מין מלאים). בפנינו העיד המתלונן כי השיחות גלשו לשיחות פרטיות בנובמבר, ובתצהירו מוצג נ/6 הצהיר המתלונן כי הוא היה בן זוגה של הנקבלת מחודש נובמבר.

נציין למעלה מן הצורך, כי מבחינה מקצועית, פגישות טיפוליות שעיקרן טיפול תרופתי, אינן נעשות בתדירות של פעמיים-שלוש בשבוע.

הנקבלת לעומת זאת מכחישה המשך של קשר טיפולי כלשהו לאחר הפגישה הראשונה. לדבריה לאחר שנפרדה מן המתלונן ב-17.9, יום ראשון בשבוע, היה ברור לשניהם שלא תהיה פגישת המשך טיפולית. אולם לאחר מספר ימים התקשר המתלונן לומר לה שהוא מרגיש לא טוב, וכי לא היה אצל רופא, ואז היא התקשרה מיד לד"ר סרוב שהסכים לראותו באותו יום. המשיך בינה לבין המתלונן קשר טלפוני עד שהחלה להבין שהוא מפלרטט אתה, ולשאלתה הוא אישר שהוא מתחיל אתה. ביום 1.10 ערב יום כיפור, העדה היתה בלי הילדים, ואמרה למתלונן שהוא יכול לקפוץ אליה אם הוא רוצה, הזמינה אותו אליה כמפגש של גבר ואשה. מכאן החלה מערכת היחסים האינטימית, תחילה בפגישות פעמיים בשבוע וסופי שבוע כאשר הילדים לא היו בבית, ועד מהרה עבר לגור בביתה.

כאן המקום לציין, כי בניגוד לעדותה בפנינו, בהזדמנויות אחרות (ועדת הברור בהר"י נ/1, ותצהירה ת/28 לעניין ברור התלונה בבמשרד הבריאות ובהר"י) מסרה הנקבלת גרסה אחרת לגבי התפתחות הקשר האישי כאשר היא מקדימה בתיאוריה את האשפוז באיכילוב (שהיה בפועל ב-22.12.06) לתחילת הקשר הרומנטי, באומרה כי הקשר הרומנטי נרקם בעת האשפוז. את הסתירה הסבירה בעדותה בפנינו באומרה כי בעת שמסרה גרסאות אלה היתה בשוק ובלבול לאחר שקבלה בתוך שבוע אחד שלוש תביעות נגדה ולא היו בידה יומניה, היו לה חלקיקי זכרונות והיא סברה שהאשפוז היה מוקדם יותר, אך אחרי שארגנה לעצמה את הדברים, היא עמדה על גירסתה כפי שהובאה בפנינו. כן נציין כי בסיכום האשפוז בבית החולים איכילוב ת/11 נרשם "חודש טרם קבלתו (שהיה 22.12.06) בלוטה נפוחה וכואבת בירך ימין".

5.7. אחת הנקודות המרכזיות לדעת הקובל להוכחת המשך הקשר הטיפולי לאחר הפגישה הראשונה הוא מתן מרשמים לתרופות לאורך זמן כפי שעולה מן המרשמים במוצגים ת/4-10, הראשון מיום 3.10.06 והאחרון מיום 30.5.07. לטענת הנקבלת נתנה למתלונן מרשם אחד לריטלין, בעת פגישתם הראשונה. יותר לא נתנה לו מרשמים. מרשם זה לא הוגש לנו.

בשנת 2010 הבינה שמרשמים שלה "מסתובבים בשוק" לאחר שהתקשרה אליה רוקחת מבית מרקחת פרטי ואמרה שבידה "מרשם קצת מוגזם", ומשאמרה כי השם הוא [REDACTED], אמרה לה הנקבלת לא להנפיק דבר כי הוא לא מטופל שלה. היא בקשה מהרוקחת לפקסס לה את מהרשם, ואז המתלונן ברח מבית המרקחת. כך היה לה המרשם הראשון שהמתלונן זייף בוודאות, ואז גם הבינה שאין זו הפעם הראשונה שהמתלונן עושה שימוש במרשמים הנושאים את שמה וחותמת שלה, ויתכן שהוא מזייף מרשמים לריטלין שהיא תרופה מסחרית בשוק השחור. בעקבות כך הצליח בא כוחה להשיג ממשרד הבריאות צילומי מרשמים לריטלין על שמו של המתלונן מתאריכים שונים אך אושר לו להוציא מרשמים רק משנת 2008 - מוצג נ/7 שבו שמונה מרשמים. כן התגלו מרשמים אחרים מוצג נ/9, על נייר הנחזה להיות של הנקבלת, אולם נפלה בהם טעות של בית הדפוס בהדפסת שמה. גם במרשמים אלה מופיע ריטלין, חותמת של הנקבלת וחתימה, ושמו של המתלונן עם פרטי זהותו מופיעים בגוף המרשם ולא במקום המיועד וחלקם עם תאריכים בגוף המרשם. לדברי הנקבלת אף אחד מן המרשמים ת/4-10 איננו שלה, אף שלפי חוות דעת של גרפולוג משפטי (מוצג ת/27) חלקים של כל אחד ואחד מן המרשמים הם בכתב ידה של הנקבלת או בחתימתה, וחלקים אחרים של אותם מרשמים אינם בכתב ידה וחלק מן החתימות אינן שלה.

המתלונן בעדותו לפנינו הודה כי המרשמים במוצג נ/7 זויפו על ידו. הוא הודה כי כתב אותם, אם כי הוא לא מזהה את כתב ידו על כל המרשמים (מה שמתיישב עם חוות הדעת הגרפולוג לגבי השוני בכתבי היד של מרשמים אלה). המתלונן הודה כי החזיק בביתו מרשמים ריקים של הנקבלת וחותמת שלה, ורשם לעצמו מרשמים של ריטלין. העד הודה שאין זו הפעם הראשונה שהוא מזייף, הוא הורשע בין היתר בזיוף חותמות של רופאים, ואמר בפנינו: "כן אני פשוט אני, זה מרשים שנשארת כאילו עקבי במקצוע שלי... זיוף...". (פרוטוקול הדיון מיום 17.11.2011 עמ' 28), "אוקיי אז זייפתי את המרשמים האלה. אני

מודה שזייפתי את הדברים האלה... אז כן עשיתי את זה. בגלל זה אני מודה שעשיתי את זה... (שם עמ' 41). המתלונן אישר כי הנקבלת לא ידעה כי המרשמים והחותמת ברשותו. נציין כי ההודאה בפנינו סותרת את האמור בתצהיר המתלונן לשאלון מוצג נ/10, שם הכחיש שזייף מרשמים נוספים מעבר לזה שלגביו הודה במטרה שרשם. המתלונן הכחיש קשר למוצג נ/9.

לדברי המתלונן, את המרשמים ת/4 עד ת/10 הנקבלת רשמה לו, כאשר המרשמים המקוריים הוחזרו לו על ידי בית המרקחת בקופת חולים מכבי, אחרי שהוצאו מרשמים של הקופה על ידי רופא המשפחה כפי שמופיע ברישומי הרופא במוצג ת/26. לנו הומצאו צילומים ולא המרשמים המקוריים שהיו אמורים להיות כדבריו בידי המתלונן.

כאמור לעיל, המרשם היחיד שהנקבלת מודה כי נתנה למתלונן - מרשם לריטלין ואלקלוד שהיה אמור להיות לאור גירסתה מחדש ספטמבר - לא הוצג בפנינו, כמו שלא הוצג בפנינו כל מרשם הנושא את תאריך הפגישה הראשונה לפי גירסת המתלונן קרי 1.10.06, שאז הנקבלת רשמה לו לטענתו מספר מרשמים לריטלין. המרשם ת/4 שהמתלונן קבל לדבריו מן הנקבלת בפגישה הראשונה (שהיתה כאמור לשיטתו ב-1.10.06), הוא מתאריך 3.10.06, שהוא לגירסתו מועד הפגישה השניה. לא זו אף זו, אין במרשם זה ריטלין. זאת ועוד, המתלונן גם העיד שבפגישה השניה (לדבריו כאמור 3.10) התלונן על השפעת הטגרטול, שהיא תרופה שרשמה בת/4 מיום 3.10, כלומר, הוא התלונן על השפעת הטגרטול טרם קבלת המרשם. והסתירות מדברות בעד עצמן.

אין ספק, כפי שעולה מחוות דעת הגרפולוג, כי כל המרשמים המיוחסים לנקבלת, ת/4-ת/10, "טופלו" על ידי מאן דהוא, שהרי שאין ולו מרשם אחד הרשום כולו בכתב יד אחד המזוהה ככתב ידה של הנקבלת. כאמור, הנקבלת מכחישה באופן חד משמעי כי נתנה אותם וטוענת שגם החלקים שיוחסו לה על ידי הגרפולוג הם זיוף ברמה גבוהה. הגרפולוג לא העיד בפנינו, כך שנקודה זו לא התבררה.

נציין, לא ברור לנו כיצד הוחזרו למתלונן על ידי בית המרקחת בקופת החולים המרשמים המקוריים כפי שסיפר לנו, ומה ההסדרים הנוהגים בקופה בקשר לכך בהתחשב שמדובר בסם, שכן משמעות הדבר היא יכולת להשתמש בכמות כפולה של כדורי ריטלין על ידי רכישתם גם בבית מרקחת פרטי על פי המרשם המקורי, בנוסף לאילו שרשמו בקופת החולים בהסתמך על המרשם המקורי (ואם כן מוחזרים, דבר לא סביר ביותר ביחס לכדורי ריטלין, בית המרקחת רושם על גבי המרשם את העובדה כי הונפקו כדורים). מכל מקום, בפנינו הוצגו כאמור צילומים ולא המרשמים המקוריים. ואם למרות דברי המתלונן לא הוחזרו לו המרשמים המקוריים, ומדובר בצילום המרשמים קודם להצגתם לרופא המשפחה או בבית מרקחת פרטי, הרי שאנו תוהים איזה סיבה היתה לעשות כן.

במאמר מוסגר, תמוה בעינינו גם שרופא המשפחה לא יצר קשר עם הפסיכיאטרית לנוכח הכמות הבלתי סבירה של מרשמים לכדורי ריטלין שלכאורה רשמה במשך ימים ספורים (כפי שעשתה מספר שנים אחר כך הרוקחת בבית המרקחת הפרטי כאמור לעיל), ושעל פיה ניתנה למתלונן כמות כה גדולה של ריטלין לתקופת זמן כה קצרה כעולה ממוצג ת/26. נציין כי לדברי המתלונן הוא ממשיך לקבל ריטלין ותרופות אחרות על פי מרשם מ-2007, שהרופא בקופת חולים מעולם לא ביקש לחדשו.

5.8. יתד שניה בה תומך הקובל את טענתו על קיום יחסי מטפלת-מטופל היא חוות הדעת שנתנה הנקבלת ביום 2.7.07 נספח א' לקובלנה.

בכתב הקובלנה מואשמת הנקבלת בהכנת חוות דעת כוזבת לצורך הליך פלילי, האשמה העומדת בפני עצמה. אך בפנינו טען ב"כ הקובל, כי חוות הדעת בה נאמר כי בחצי השנה האחרונה היו לפחות כארבע בדיקות פסיכיאטריות, וכי היתה בדיקה ביום 10.4.2007, ובה מעידה הנקבלת שמכירה את המתלונן ובדיקה אותו במשך כמה חדשים, היא תימוכין לקיום יחסים טיפוליים.

אכן, אם חוות הדעת נכונה ולא כוזבת כפי שנטען בקובלנה, ניתן היה אולי ללמוד ממנה על קיום יחסים טיפוליים, אם כי לא בהכרח (כמו שפרופ' ויצטום שנתן את חוות דעתו נספחים ת/23 ות/23ב, לא היה מטפלו של המתלונן אף שבדק אותו שלוש פעמים).

אולם בפנינו הודתה הנקבלת כי שיקרה בחוות דעתה בכתבה כי נעשו כארבע בדיקות פסיכיאטריות באמרה כי זה השקר היחיד בחוות דעתה, והיא עשתה זאת בשל לחץ שהופעל עליה. בא כוחה של הנקבלת חזר ואמר בסיכומיו כי היא מוכנה לשאת באחריות על מתן חוות דעת כוזבת. נציין כי בחוות הדעת גם כתבה הנקבלת כי המתלונן מטופל במסגרת

אמבולטורית ביפו ומטופל בתרופות אנטי פסיכוטיות. לעניין זה לא התייחסה הנקבלת בעדותה, ולא ברור לנו אם באותה תקופה היה מטופל אם לא, ואם כן- היכן וכיצד. משכך לא נכנס לגופו של האישום בדבר הכנת חוות דעת כוזבת לצורך הליך פלילי, שבו מודה הנקבלת, ובכך גם נשמט הבסיס לטענה כי חוות הדעת המדוברת בבדיקות שעשתה הנקבלת למתלונן, תומכת בקיום יחסי מטפלת-מטופל.

נציין כי ברישא לחוות הדעת כותבת הנקבלת "נתבקשתי על ידי משפחת [REDACTED] לחוות דעתי המקצועית...", דבר המתיישב עם עדותה. לא נאמר כי נתבקשה לעשות כן על ידי באי כוחו (הנקבלת הכחישה קיום קשר עם עו"ד גואר, שיחד עם עו"ד דן קואל המנוח שבמשרדו עבדה, ייצגו את המתלונן בתיק הפלילי. לא נתחדדה האפשרות שהיתה בקשר עם עו"ד קואל (כמו, למשל, שמכתבה ת/14 הופנה לעו"ד קואל), וכאשר עו"ד גואר מדברת בתצהירה ת/22, כמו בפנינו, בלשון רבים, למשל, "פנינו (עו"ד קואל ואני)", "השיחות שקיימנו". וכך בגוף חוות הדעת מדברת הנקבלת על "הכרות של החולה ובני משפחתו בחצי השנה האחרונה" וגם "בשיחות רבות עם המטופל ובני משפחתו", מה שאינו בהכרח מצביע על קיום מערכת טיפולית.

ושבו נדגיש, עצם קיום בדיקות לצורך מתן חוות דעת אינו מקים יחסי מטפל – מטופל. זאת ועוד. איננו מביעים דעתנו אשר לנכונות חוות הדעת, אבל נראה שיש בסיס לטענת הנקבלת כי חוות דעתה היא בעצם סיכום מסמכים רפואיים קודמים, כאשר עד ההסתכלות של ד"ר קלרה שילד (שחוות דעתה צורפה כנספח ב' לקובלנה) היתה לגבי המתלונן (לפחות בישראל) אבחנה של סכיזופרניה פרנואידית (ראו מוצג ת/2) כפי שגם נאמר בסעיף 2 לקובלנה.

5.9. שניים מעדי הקובל היו בני משפחתו של המתלונן- אביו ואחיו.

אנו מבקשים להדגיש כאן, כי מדובר במשפחה נורמטיבית, באנשים משכילים, עובדים ופעילים חברתית ותרבותית, שהמתלונן, בהתנהגותו החריגה, גרם להם צער ודאגה, והם עשו כמיטב יכולתם לסייע לו. המתלונן התגורר בבית הוריו, אך נעלם לא אחת לימים ולילות גם קודם לכניסת הנקבלת לחייו, היה ישן אצל חברים ואחרים, ולא תמיד ידעו היכן הוא נמצא, ואחיו הוא זה שאליו פנו ההורים כדי למצוא את המתלונן. הן האב והן האח היו נוהגים להסיע את המתלונן, כאשר לדברי האב, שהסיע את בנו במשך שנתיים ושמונה חדשים כשהיה באברבאל, הוא היה מסיע את בנו לנקבלת אך לא מחזיר אותו, לא ידע אם אחיו החזיר אותו, ואז "חזר או לא חזר". ואילו אחיו של המתלונן סיפר כי היה מסיע את אחיו- לוקח אותו או מחזיר אותו- 30% מהפעמים, כי תדירות הפגישות היתה פעם בשבוע, ונודע לו שהמתלונן ישן אצל הנקבלת חודש, חודשיים, שלשה לאחר התחלת הטיפול, אך לא סיפר זאת להוריו כי היה אנוכי וראה שלאחיו טוב, ולא חשב שזה חשוב. נציין, כי הדבר מתיישב עם העדויות לפיהן תחילה ביקר המתלונן את הנקבלת ונשאר לישון בימים בהם ילדיה לא היו עמה, ורק לאחר זמן עבר לגור עמה ממש. הן מדברי האב, שהקשר בין בנו לבין הנקבלת הסב לו לדבריו צער רב, והן מדברי האח, עולה כי הם למעשה העלימו עין ממערכת היחסים כל עוד לדעתם, זו "עשתה אותו שמח" והיה למתלונן טוב, וחיו היו "נעימים ונוחים", וגם הכחישו שידעו לאיזה דרגה של קשר הגיעו היחסים.

אולם מעדויות אלה, המצביעות על קיום קשר אינטימי בין הנקבלת למתלונן, לא נוכל ללמוד דבר על תחילת הקשר ועל אורך הטיפול המקצועי, ככל שהיה כזה. לא נוכל ללמוד זאת גם מדברי האב כי מימן את הטיפולים של בנו, שכן לא זכר כמה טיפולים היו ואת הכסף נתן לבנו המתלונן ואין כל ראיה שהגיעו לידי הנקבלת, שכן לא הוצגו קבלות (שלא ניתנו ככל הנראה, בין משום שלא היו פגישות טיפוליות ולא נגבה כסף גם עבור הפגישה הראשונה כגירסת הנקבלת, ובין שפשוט לא ניתנו קבלות).

נציין, כי הן אביו של המתלונן והן אחיו הביעו כעס רב על אשפוזו של המתלונן בבית החולים איכילוב בשל הבעיה הפיזית-גופנית שלו, בעיקר ככל הנראה מפני שאמרה להם כי יש חשש שהמתלונן חולה בסרטן או באיידס, וזאת לאור הסימפטומים שהיו לו, כאשר בדיעבד התברר שמדובר בזיהום במפשעה. אביו של המתלונן אף האשים את הנקבלת כי זרקה את בנו בבית החולים משום שפחדה שיקרה לו משהו כשהוא נמצא אצלה בבית, וחששה שיאשימו אותה ברצח או בהריגה, ואחיו של המתלונן אמר כי איבד את אמונו בנקבלת כאשר התקשרה והביעה חששותיה לגבי מחלת המתלונן ואחרי שאושפז התברר שזה לא נכון. נושא זה היה מאד טעון, ומשהועדה הביעה תמיכה על החשדות שייחסו העדים לנקבלת בעניין זה שנראה כפעולה רפואית סבירה, והקשתה מה היה קורה אם למרות חשד שיש למתלונן סרטן או איידס לא היתה מאשפזת אותו, הדברים נשארו ללא מענה.

נדגיש, כי דבריו של אבי המתלונן שלא היה לו קשר עם הנקבלת, וכי הוא איש מסורתי, איש ששומר על כבוד המשפחה, מערערים במידה רבה, אם לנקוט בלשון המעטה, את דבריו של המתלונן לפרופ' ויצטום (מוצג ת/23א) כי ביקר עם הנקבלת בבית המשפחה ביפו, הציג אותה למשפחתו כבת זוגו והם אף קיימו יחסי מין בחדרו בבית.

5.10. בכתב הקובלנה מואשמת הנקבלת כי נתנה למתלונן ריטלין בכמויות מעבר למקובל ואף שכנעה אותו להשתמש עימה בסמים שונים למרות שהיה מכור לסמים בעבר. הנקבלת מכחישה, כי מעבר לכדור ריטלין ומרשם לריטלין שנתנה למתלונן בפגישה (המקצועית) הראשונה (והיחידה לטענתה) לאחר שאמר לה כי הוא משתמש בריטלין, נתנה לו מרשמים נוספים לריטלין. לעניין זה והמרשמים לריטלין ראו התייחסותנו המפורטת בסעיף 5.7 לעיל.

הנקבלת הכחישה שימוש בסמים, טענה שהיא נגד סמים, במיוחד נגד גראס, כל משפחת הסטרה הידרו קנבינואידים, היא אינה משתמשת ב-MDMA (שלא ניתן להשיגו בארץ ומה שיש נמצא בכספת בבית החולים בבאר יעקב, כאשר היא עצמה השתתפה במחקר בקשר אליו) לא ב-LSD, לא באלכוהול וגם אינה מעשנת. הנקבלת ידעה שהמתלונן היה לוקח מידי פעם חגיגת (סם שניתן להשיגו בפיצוציות), והיתה בטוחה שאינו משתמש באלכוהול ובגראס, למרות שיש לו עבר של סמים, ובהיותה במצב נפשי לא טוב, לא ראתה בתחילת יחסיהם סימפטומים לשימוש בסמים, אלא רק בהמשך כשזה תפס הרבה יותר מקום בין מרץ לאפריל.

המתלונן טען כי היה נקי מסמים שלוש שנים עד שהכיר את הנקבלת, וכי עמה לקח סמים פעם בשבועיים (בסופו של דבר הצטמצמה הרשימה שנפרשה בפניו ל-MDMA וכן באלכוהול וריטלין אך לפרופ' ויצטום סיפר גם על קנביס), ואולם באשרם במדבר (ראו להלן), דווקא במקום בו לדבריו נוהגים לקחת סמים ואלכוהול, רק הוא לקח סמים והנקבלת לא.

המתלונן הוא זה שהיה בעל עבר עשיר בשימוש בסמים. ראו לעניין זה סיכום בחוות דעתה של ד"ר שילד נספח ב' לכתב הקובלנה, המדבר בין היתר בשנת 1999 על "הסטוריה ארוכה של שימוש בסמים", בשנת 2000 על "פסיכוזה תגובתית קצרה כתוצאה משימוש בסמים", "בדיקה טוקסיקולוגית חיובית לקוקאין וקנביס", בשנת 2003 על "בדיקה טוקסיקולוגית חיובית ל-benzodiazepines, barbiturates, amphetamines, opiates, cocaine", "אבחנה-שימוש בסמים רבים, הפרעה אפקטיבית כתוצאה משימוש בסמים" באותה תקופה תלה את עצמו לטענתו בהיותו תחת השפעת סמים). בחודש אוקטובר 2003 בעת אשפוז ראשון בבית החולים אברבנאל נמצא "חיובי לאמפיטמינים. אובחן כלוקה בהפרעות נפשיות והתנהגותיות כתוצאה משימוש בסמים רבים ובחומרים פסיכואקטיביים". כן ראו סעיף 2 לכתב הקובלנה.

לעניין שתיית אלכוהול ראו מוצג ת/11 שם נרשם בעת קבלתו ביום 22.12.06 תחת "הרגלים" - "alcoholism disturbance" - "בקבוק יין ליום במשך 6 שנים" (בהבדל מ-drug dependency disturbance - "בעבר").

למעלה מן הצורך נציין כי בחוות דעתה לעיל של ד"ר שילד מצויין כי על פי מסמכים משנת 2002 של בדיקות פסיכיאטריות בארה"ב קבל המתלונן DEXEDRINE וכי "לדבריו סובל מ-ADD (הפרעות קשב וריכוז), הטיפול עוזר לו להתרכז". גם בעת אשפוזו הראשון בבית החולים אברבנאל נרשם כי המתלונן נעצר כי הגיעה אליו חבילה מארה"ב עם דקסדרין. המתלונן עצמו בעדותו הודה כי קיבל דקסדרין, שהיא תרופה דומה לריטלין המשמשת לאותה מטרה.

אכן, דקסדרין איננה תרופת "קו ראשון" לטיפול בהפרעות קשב וריכוז, אך ניתן במקרים מסוימים להשתמש בה לטיפול בהפרעות אלה, והמתלונן הכיר אותה ואת מרכיביה. אנו מציינים זאת לאור דברי המתלונן כי עד שפגש את הנקבלת לא הכיר ריטלין (שהיא תרופה מקובלת להפרעות קשב וריכוז) וגם הכחיש בעדותו בפנינו כי סבל מהפרעת קשב וריכוז.

זאת ועוד. יש לציין, כי בגוף הקובלנה, בסעיף 3 (אך לא בסעיף 13 בו מרוכזים המעשים הבלתי הולמים או הרשלנים המיוחסים לה) נאמר, כי הנקבלת החליטה להפסיק למתלונן את התרופות נוגדות הפסיכוזה. כאמור בסעיף 5.2 לעיל, לא ברור לנו כיצד טופל המתלונן ואילו תרופות קיבל בתקופה שלאחר שחרורו מאשפוז היום באברבנאל, אם קבל (כאמור) התיק הרפואי בבית החולים אברבנאל "אבד", ובסיכום המחלה ת/2 אין המלצות לטיפול

תרופתי). הדבר אינו עולה מן התיק הרפואי שקבלנו לגבי תקופה זו, ועל כן לא ברור לנו מה הבסיס לטענה על הפסקת התרופות כאמור לעיל.

5.11. בכתב הקובלנה מואשמת הנקבלת גם בכך ששידלה את המתלונן לרשום מרשמים כוזבים בכמויות גדולות לסמים מסוכנים כגון ריטלין על שם מטופלים אחרים וללא ידיעתם על פי אינפורמציה שמסרה לו הנקבלת ובהכירו את סיפוריהם של המטופלים, כמו שאיפשרה לו להצטרף לדיונים ולטיפולים של מטופלים אחרים תוך הצגת מידע כוזב בעניין זהותו. הנקבלת מכחישה באופן מוחלט גם את אלה, בצינה כי לא הכניסה אף אדם לטיפולים, למעט פעם אחת בו התבקש המתלונן, אשר התגורר בביתה, להסביר משהו טכני עליו דיבר מטופל (הקשור למימדי קופסא), ובהסכמתו, כפי שגם הודה המתלונן בפנינו. לא הוצג לנו כל מרשם או מסמך אחר כלשהו מהם ניתן ללמוד על קיום מרשמים על שם מטופלים אחרים. אפילו לא מרשמים "מטופלים" מסוג המוצגים ת/4-10 או 7/7 שאליהם התייחסנו בסעיף 5.7 לעיל. כל המוצגים לעיל הם על שם המתלונן, וכך אפילו 9/9 שבו נפלה תקלה בזיוף. גם לא הוצגו מרשמים של הנקבלת על שמה היא, כפי שטען בפנינו המתלונן. על אף שאלות רבות ביותר שהופנו אליו על ידי חברי הועדה, המתלונן לא זכר וולו שם אחד של מטופל שרשם לו מרשמים כוזבים או שמות של תרופות שנרשמו, כמו שלא זכר שם של מטופל שהצטרף לטיפול בו או לדיון בעניינו (שמספרם הועמד במהלך עדותו על ידו לשני מקרים). מה שסיפר המתלונן, לאחר שחברי הועדה חזרו והקשו, היה ברמה רכילותית של מי שהתגורר עם הנקבלת בביתה וראה את הנכנסים והיוצאים - על חברה שהתיעצה עם הנקבלת בטלפון והוא היה נוכח בעת שדברו בטלפון, כמו שידע מתי היא מגיעה אך לא היה נוכח בפגישות אלה, על מטופל שהגיע לנקבלת בענייני צוואה, ועל "דרור מהקיוסק" שהיו לו בעיות עם האשה. מדבריו של המתלונן בפנינו לא עלה כי היה בחדר הטיפולים עמם, ככל שהם עצמם היו בו, או כי רשם להם מרשמים או שיש לו פרטים הקשורים לטיפול בהם, ככל שהיה כזה. כן הזכיר את שמו של אסי דיון, שכדברי חבר הועדה "כל המדינה יודעת עליו. גם אנחנו היינו בחדר..." (בהקשר לחשיפה התקשורתית בעניינו).

5.12. עוד מואשמת הנקבלת כי במהלך טיול למצפה רמון בחודש אפריל 2007 עזבה את המתלונן לבדו בשולי הכביש בהיותו במצב פסיכוטי פרנואידי ולא דאגה לדווח לגורם נוסף שיטפל בו. תיאור זה לא עומד בכל פרופורציה לפרטי המקרה כפי שנפרש בפנינו על ידי הנקבלת והמתלונן עצמו.

וזה תיאורו הקצר של האירוע כפי שסוכם לעיל מפי המתלונן בעדותו (סעיף 4.3 לעיל) ודומה לתיאורה של הנקבלת: בחודש אפריל 2007, בפסח, נסע המתלונן עם הנקבלת וילדיה לפסטיבל "אשרם במדבר" במצפה רמון - ראו מוצג ת/13, שם לדבריו, אנשים לוקחים סמים ושותים אלכוהול. זאת אף שגם הנקבלת וגם חבריה באו למקום עם הילדים שלהם, ואף שהנקבלת לא רצתה בהצטרפותו של המתלונן, שבתקופה זו כבר התחיל להתנהג באלימות ובפראנויה. הנקבלת היתה אמורה לשמש כרופאה במקום יחד עם עוד כמה רופאים והמתלונן הוצג כחובש (כאשר בחקירה הנגדית הודה כי הדבר נעשה כדי לאפשר לו להכנס, או להכנס בתשלום נמוך יותר). כיוון שביום הראשון לא הגיעו הרופאים האחרים, והיא היתה הרופאה היחידה, עבדה הנקבלת בלי הפסקה, ובאותו זמן המתלונן לקח הרבה סמים. גם לגירסתו הנקבלת לא לקחה סמים, ואחרי יומיים הוא "התעצבן עליה" והחל "לראות הזיות" ואז שרף את נעליו (לדברי הנקבלת שרף את הנעליים של בנה) בטענה שהן "משדרות". אז הבינה הנקבלת כי היא חייבת לעזוב את המקום כי "הולך להיות רע". כשהגיע רופא מחליף הם עזבו, כאשר המתלונן נוהג ומסרב לעזוב את ההגה, נסע במהירות רבה, והסתובב סביב אנטנות כדי "לנטרל שדות מגנטיים". לדברי המתלונן, במהלך הנסיעה הוא היה בטוח שעושים עליו מחקר והרכב מלא בהאזנות סתר, וכיוון ש"הנהיגה שלי היתה כנראה לא בסדר", והתנהג בצורה פרועה כפי שהודה בחקירה הנגדית, התחננה הנקבלת שיתן לה לנהוג, בקשה שירד מהרכב ויפסיק לנהוג. רק אחרי שעה וחצי של נהיגה כמטורף הסכים להתחלף, אך למעשה ירד מהרכב וסרב לחזור, למרות שבקשה שיחזור לרכב. לדברי המתלונן הוא פחד, ולכן נשאר במדבר. אחרי כשעה בה הסתובבה הלך ושוב החליטה הנקבלת לקחת את הילדים הביתה, ולדאוג למתלונן אחר כך. היו עמו פלאפון, תיק, כסף ומים. הנקבלת התקשרה למתלונן עשרות פעמים - והמתלונן הודה שאכן התקשרה אליו ורצתה לבוא לאסוף אותו - ניסתה להשיג את מספר הטלפון של המשפחה שלא הכירה למעשה ולא היה לה הטלפון שלהם, אך לא הצליחה. בסופו שלדבר, אחרי אין ספור

טלפונים, המתלונן, שאמר לה כי היתה לו חוויה מופלאה, שוכנע להתקשר לאחיו וגם לתת לנקבלת את מספר הטלפון של אחיו. הוא התקשר לאחיו והסביר לו איפה הוא נמצא, ומכאן אחיו לקח אותו בחזרה הביתה בעצרו בדרך בבית חולים. לדברי המתלוננת התקשרה גם היא לאחיו, אך זה הכחיש זאת.

נציין לעניין זה, כי כאשר אחיו של המתלונן אסף אותו מן המדבר ורצה לקחת אותו לבית חולים כדי "שיראו מה קורה אתו" (לדברי האח התכוון בעיקר למצבו הנפשי, אם כי הציג זאת בפני המתלונן כבדיקה פיזית) אמר לו המתלונן "לא, שום בית חולים, שום כלום". לדברי הנקבלת לא צלצלה למשטרה או למגן דוד אדום, כי לא ידעה איפה המתלונן נמצא, וחשבה שתצליח להחזיר אותו בעצמה, אך בעיקר חששה ש"תיענש" על ידו אם תעשה כן. זאת לאור מקרים שארעו בתקופה קודמת לכך, כאשר האלימות נכנסה למערכת היחסים כולל תליית על ידי המתלונן בתור "עונש" מחוץ לחלון בהחזיקו בה ברגל מהקומה השלישית, שבירת חפצים בבית, גניבת כסף מאביה, לקיחת המכונית שלה והלפטופ, ניפוץ הפלאפון, גניבת פנקסי שקים ושימוש בשקים עם חתימות של אחרים. היא פחדה שאם לא תעשה כרצונו של המתלונן יגרם נזק גופני לילדיה, תיענש, ועל כן פעלה בדרך שלא כך יקרה.

5.13. כאן המקום להתייחס להקלטות שערך המתלונן, ללא ידיעת הנקבלת, לשיחות טלפון בינו לבין לאחר הפרידה ביניהם, בתקופה מחודש נובמבר 2007 עד פברואר/מרץ 2008 ואשר תומללו בחודש מרץ 2008, ושעמודים ספורים מן התמלול הוגשו כמוצגים ת/16-ת/21. המוצגים הללו הוגשו, וחלקם הושמעו, מטעם הקובל כראיה לכך שהנקבלת עצמה הודתה לטענתו באותן שיחות שהיו בינה לבין המתלונן יחסי מטפלת-מטופל. לדברי המתלונן, הוא הקליט את השיחות (לדברי ב"כ הקובל יש כ-100 הקלטות), כדי לאמת לעצמו שהדברים קרו באמת, ולא כדי לבנות תיק נגד הנקבלת, אך הודה בסופו של דבר כי כיוון שהנקבלת ידעה עליו דברים, טוב היה שיחזיק נשק נגדה, והוא גם כיוון את השיחות לכיוון מסויים. כן הודה כי "מן הסתם" תמלל את ההקלטות בעקבות יעוץ משפטי. הנקבלת בהתייחס להקלטות (שכאמור נעשו ללא ידיעתה) טענה כי הן מבוימות ו"מבושלות" על ידי אדם שהוא מומחה ב"בישול" הקלטות, כאשר בשיחות היא מנסה לרצות אותו, לעשות לו האדרה, למכור את נשמתה ומוכנה לאשר כל דבר, כי ידעה שהוא בקשר עם בעלה לשעבר שניהל עמה מאבק קשה ומר על אחזקת הילדים, זאת כדי למנוע ממנו לעשות מה שהבינה שהוא מתכוון לעשות. לדבריה יש משפטים שהיא מזהה ויש כאלה שלא נאמרו ברצף כפי שמופיע בהקלטות, דברים הוצאו מהקשרם, חלקם נאמרו בהומור, בחלקם אפילו לא הבינה שהמתלונן מדבר על עצמו. אנו לא שמענו את כל ההקלטות, כמו שלא ראינו אלא זעיר מזעיר מתוך התמלול, חלק קטנטן מתוך אין ספור שיחות ושעות רבות של הקלטות ללא תאריכים, לאחר סיום מערכת היחסים האישית בין המתלונן לנקבלת, שלא ידעה כי היא מוקלטת. די ברור מן המוצגים שהוצגו לנו, כי בחלק מן השאלות של המתלונן יש מגמתיות והכוונה, הדברים לא תמיד ברורים, נראה שהנקבלת מנסה להתחמק מההתייחסות לחלק מדברי המתלונן, ואין להוציא מכלל אפשרות כי לצורך צריבת ההקלטות על דיסק נעשתה בהם עריכה.

5.14. לאור המפורט לעיל, ברור שיש שתי גירסאות סותרות לגבי קיום מערכת היחסים טיפולית בין הנקבלת למתלונן ולגבי התנהגותה של הנקבלת שהיא נשוא הקובלנה שבפנינו. לאחר ששקלנו היטב את החומר הרב שנפרש בפנינו וניסינו לרדת לחקר הדברים כפי שפרטנו וניתחנו בסעיפים 5.2-5.13 לעיל, הגענו לכלל מסקנה כי לא התבהרו העובדות והאירועים הרלבנטיים לקובלנה שבפנינו במידה שתאפשר לנו להעדיף גירסה זו על פני אחרת. נדגיש, שתי הגירסאות היו בעייתיות, ועוררו אצלנו ספקות ואמון מוגבל. גירסתו של הנקבל אינה מעוררת אמון, ולא בגלל שאינו "טלית שכולה תכלת" כפי שאמר בא כוחו עו"ד שניט בפני ועדת הברור בהר"י, וכפי שאמר פרופ' ויצטום שנתן חוות דעת בתביעתו האזרחית של המתלונן והעיד מטעמו בפנינו, שהוסיף כי זו "הפררוגטיבה שלו בתור חולה עם הפרעת אישיות קשה עם גלישות פסיכוטיות שלצורך כך בא לטיפול. שהוא לא יזייף עוד פעם."

יתכן שזו הפררוגטיבה של המתלונן, אך אם הוא "זייף" גם בפני הגופים השונים בפניהם הובאה גירסתו והתבררו תלונותיו (למשל, פרופ' ויצטום עצמו, וועדת הברור בהר"י, וכמובן, ועדה זו), אם לא אמר אמת או לא דייק, כי אז עם כל ההבנה לזכויות שיש לו כאדם חולה, אין בכך כדי לאפשר לנו לקבל את גירסתו כבסיס להחלטתנו.

בפנינו נפרש חומר רב, כולל דברי המתלונן בפני גורמים אחרים, והתנהל הליך ארוך שכלל חקירות נגדיות מפורטות, וגם הועדה עצמה לקחה חלק פעיל בבירור והקשתה קושיות רבות, וכמות הסתירות והקושיות שהתגלתה היתה רבה. כך לעניין מתן המרשמים של הריטלין למתלונן המיוחסים לנקבלת, שגם מיוחס לה שידול המתלונן לצורך סמים, כך שידול המתלונן לרשום מרשמים למטופלים של הנקבלת והשתתפותו בטיפולים של מטופלים שלה, וכך לגבי תחילת ההכרות ביניהם והתפתחות היחסים.

לעניין זה לא נוכל שלא לציין את העובדה, שפרופ' ויצטום קבל את כל דבריו של המתלונן כתורה מסיני, ביוצאו מהנחה שכל אשר אמר לו המתלונן הוא אמת, אך תוך ציון הסתייגויות כגון "במידה ונכונה גירסתו" (אף שבחוות דעתו המשלימה נקט עמדה וציין כי גירסתה של הנקבלת בלתי סבירה), ובפנינו אמר כי אם לא יוכח שמה שהמתלונן אמר זאת האמת, כי אז ירד חלק גדול מן הדברים שאמר. בחקירתו בפנינו הודה פרופ' ויצטום שהוא מודע לכך שהמתלונן בעייתי, וחלק מן הסיפורים נשמעו כפנטזיה, למשל "הסיפור הזה שגילחו לו את הגבות ואיפרו אותו" (סיפור שסיפר המתלונן לפרופ' ויצטום שעניינו שכנוע של הנקבלת את המתלונן לגנוב מכספו של אביה, אשר לצורך זה הורידה לו את הגבות בשעווה, חיפשה אותו לבחורה עם איפור וכו'). אלא שמהשוואת הדברים שסיפר המתלונן לפרופ' ויצטום לדברים עליהם העיד בשבועה בפנינו עולה, כי המידע שמסר לפרופ' ויצטום היה, בלשון המעטה, לא מדויק. זאת אף שבעדותו בפנינו, משנשאל לסתירות בין דברים שאמר לועדת הבירור בהר"י לדברים שאמר לפרופ' ויצטום, אמר המתלונן, כי מה שאמר אצל פרופ' ויצטום יותר משקף את האמת כי שם היתה לו הבמה לספר בפירוט מה שקרה. כך מסר לפרופ' ויצטום כי הציג את הנקבלת להוריו וקיים עמה יחסי מין בביתם (פרט שלא נמסר בשום הזדמנות אחרת, גם לא בפנינו) ולעניין זה התייחסנו לעיל, כך לעניין המסג' מכף רגל עד ראש שעשתה לו הנקבלת בפגישה השניה, בעוד שבפנינו אמר כי עיסתה את כפות ידיו וביקשה "לעשות עיניים" ויתכן שמדובר בדמיון מודרך, כך לגבי עישון קנביס, בעוד שבפנינו הודה שלא עישנו ג'וינטים, כך לגבי המידע העלום לגבי מטופלים אחרים ועוד.

במאמר מוסגר נציין, כי איננו מביעים כמובן עמדה לגופה של חוות הדעת של פרופ' ויצטום באשר לנזק שנגרם לדעתו למתלונן, ככל שנגרם. כן נציין, כי המתלונן העיד בפנינו שחוות הדעת של פרופ' ויצטום הוכנה לצורך תביעה אזרחית אחרי שהיה אצל פסיכיאטר אחר "שהוא פסיכיאטר נגדי, ואז, כאילו לא נגדי, נגד התביעה... ואז הבנתי שיש הבדל בין חוות דעת של ויצטום לבין חוות דעת אחרת".

כך לעניין גירסת המתלונן. אלא שגם גירסתה של הנקבלת (שגם לה אולי יש פררוגטיבה של "מכורה לתרופות ומקבלת מינונים ענקיים של תרופות" כדברי ד"ר ברכה גאוני בחוות דעתה מוצגת/ת-30, לפחות בזמנים הרלבנטיים לאירועים נשוא הקובלנה) שנתגלו בה סתירות רבות, לא עוררה אצלנו אמון רב. והמילה גירסה לכשעצמה מעוררת בעיה, לאור הגירסאות השונות שמסרה הנקבלת בהזדמנויות שונות (שוני שהוסבר על ידה כאמור לעיל בהעדר היומנים ובלחץ שבו היתה, אך בעיקר תמוה חוסר הזכרון בחלק מן הגרסאות על כך שהאשפוז בבית החולים איכילוב היה כשלושה חדשים לאחר תחילת מערכת היחסים, אשפוז שבמהלכו היתה "ההתאהבות"), הבעייתיות הנובעת מאי ניהול מסודר של רשומות רפואיות (אי רישום הביקור הראשון של המתלונן שבו היא מודה), ניהול יומן פגישות (מקצועיות) תמוה, והדברים שאמרה בשיחות שהוקלטו על ידי המתלונן לאחר פרידתם (עם כל הסתייגותנו מהן כאמור לעיל).

לפיכך, משהאירועים הקשורים בקיום מערכת יחסים טיפולית בין המתלונן לנקבלת כפי שטוען המתלונן וכאמור בקובלנה (מערכת טיפולית שכללה מספר פגישות טיפוליות בתשלום), לא התבהרו, ועומדות בפנינו גירסה מול גירסה, ובהתחשב בכך שנטל ההוכחה הוא על הקובל, אנו מוצאים כי הקובל לא עמד בנטל ההוכחה לעניין קיום מערכת יחסים אישיים ומיניים בין מטפלת (היא הנקבלת) למטופל (הוא המתלונן).

נבהיר, כי איננו מקבלים את הדעה שדי בפגישה אחת, לגביה אין מחלוקת, גם אם ניתן בה מרשם מרשם לריטלין, כדי לקבוע שמדובר במסגרת טיפולית נפשית.

אנו מאמינים כי בפגישה זו אכן ראתה הנקבלת אצל המתלונן בעיה פיזית והפנתה אותו לרופא, כפי שעולה גם מהשתלשלות הדברים בהמשך, כולל הודאתו של המתלונן "שעבר כאילו" אצל הרופא אליו הופנה. התנהגות זו של הנקבלת איננה בלתי סבירה, והיא כשלעצמה לא יצרה לדעתנו תלות נפשית ממשית המבססת טענה של ניצול (ניצול מיני בוטה, כדברי פרופ' ויצטום בחוות דעתו).

אין מחלוקת כי קיום יחסי מין בין מטופל למטפל, ומטפל נפשי על אחת כמה וכמה, הוא

בעייתי ביותר, ולא בכדי הוציאו הן ההסתדרות הרפואית והן האיגוד הפסיכיאטרי ניירות עמדה בנושא (מוצג ת/24 שהוגש הוא עמדת הר"י, ועמדת האיגוד הפסיכיאטרי לא הוגשה אך היתה לפנינו, והיא מחמירה בין היתר ב"תקופת הצינון" שחייבת לחלוף בין הטיפול לבין יצירת קשר אירוטי). לא זו אף זו, גם המחוקק נתן דעתו על כך בסעיף 347א לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (בו נקבעה "תקופת צינון" כאמור בעמדת האיגוד הפסיכיאטרי, קרי שלוש שנים, ולא שנה כאמור בעמדה הכללית של הר"י). אולם בעוד שעמדות הגופים הרפואיים אינן מתייחסות לשאלה מהו טיפול נפשי, עושה כן הדין הפלילי, ועם כל הכבוד לטענות ב"כ הקובל בנדון, נראה לנו שניתן ללמוד מכך (כפי שעושה גם פרופ' ויצטום בחוות דעתו) כמו מן העמדה האתית. על פי האמור בסעיף זה "טיפול נפשי" הוא "אבחון, הערכה, ייעוץ, טיפול, שיקום, או ניהול שיחות, שנעשו באופן מתמשך, בדרך של מפגש פנים אל פנים...." וממנו אנו למדים שלא מדובר במפגש חד פעמי כמתואר לעיל במקרה שלפנינו, שלא יתכן לדעתנו שנוצרה בו תלות נפשית ממשית.

עמדתנו היא, כי הקובל לא עמד בנטל ההוכחה נכונה גם באשר לשאר פרטי הקובלנה, שהעובדות לגביהם לא הוכחו (מתן ריטלין בכמויות מעבר למקובל, שידול להשתמש בסמים, שידול לרשום מרשמים כוזבים על שם אחרים, מתן אפשרות להצטרף לדיונים של מטופלים).

השארנו של המתלונן במדבר ללא קריאה לעזרת שירותי ההצלה יכולה להיות בפני עצמה בגדר התנהגות אנושית שאפשר להסתייג ממנה, אבל לא ניתן לנתקה מן הרקע האלים והחששות של הנקבלת כפי שתוארו בפנינו בפרוטרוט והיו אמינים עלינו (אלימות שהיתה מוכרת גם לבני משפחתו כפי שמעיד אחיו על פירוק המזגנים בבית הוריו). לכן בנסיבות אלה, התנהגותה של הנקבלת שהיתה בקשר טלפוני עם המתלונן, גם לדבריו, ובסופו של דבר השפיעה עליו להתקשר לאחיו שבא לאוספו, אינה התנהגות בלתי הולמת רופא. נציין לעניין זה, כי אף שנטען כי המתלונן היה במצב פסיכוטי פרנואידי, בית החולים אליו הובא לא מצא לנכון לאשפזו.

כאמור בסעיף 5.8 לעיל הודתה הנקבלת בהכנת חוות דעת פסיכיאטרית כוזבת לצורך הליך פלילי כאמור בסעיף 13ה לקובלנה, ועל כן לאור הודאתה אנו מוצאים כי התנהגות הבלתי הולמת רופא מורשה כאמור בסעיף 13ה.

אנו ממליצים, איפוא, בפני כב' השר לקבוע כי הנקבלת עברה עבירת משמעת כאמור בסעיף 41(1) לפקודת הרופאים בכך שהכינה חוות דעת פסיכיאטרית כוזבת לצורך הליך פלילי כאמור בסעיף 13ה לקובלנה, וכי לא הוכח שעברה עבירות משמעת נוספות לפי סעיף 41 לפקודת הרופאים כאמור בסעיף 13א-ד ו-13ו לקובלנה.

פרופ' עמר בונה נציג ההסתדרות הרפואית	פרופ' טיבריו עזרי יו"ר	עירית אלטשולר, עו"ד נציגת היועץ המשפטי לממשלה
--	---------------------------	---